

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1956 | ΔΡΙΘ. 16

ΑΣΠΙΛΟΣ, ΑΜΟΛΥΝΤΟΣ...ΘΕΟΝΥΜΦΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

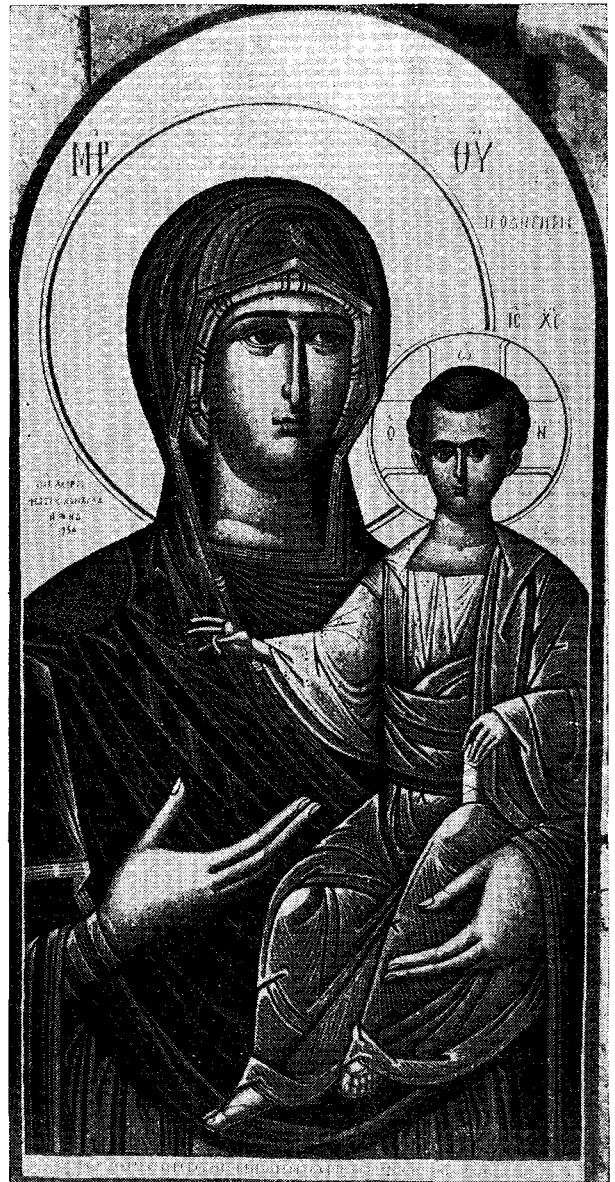
Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι δυνατόν, νομίζομεν, νὰ ἐρμηνευθῇ ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἀντανάκλασις καὶ ὡς αἰσθητοποιήσις τῆς μυστικῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος. Καὶ τὸ πνεῦμα, εἶναι βέβαιον, ὅτι κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων, ἀπένειμεν πάντοτε ἐξαιρετικὴν ὄλως τιμὴν εἰς τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ζωῆς.

*

Διὰ τοὺς ἀρχαίους μας δὲ προγόνους «ἡ εὐσεπιος ἀγνεία λόγων τε ἔργων τε πάντων» ὑπῆρξεν, ὅπως διεκήρυξεν ὁ Σοφοκλῆς, τὸ ἀνώτατον ἰδανικὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδιώξεως. Καὶ ἡ σκέψις τοὺς συνεχῶς ἀπολυτρονυμένη ἀπὸ τὰ συντριπτικὰ δεσμὰ τοῦ ὕλικου περιβάλλοντος, καὶ βυθιζομένη εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ μυστηρίου, ἀνεξήτει τὸν μαγαρίτην τῆς θείας ἀληθείας καὶ ἐξιδανίκευε τὴν ζωὴν. Τελικῶς δὲ ὁ Πλάτων ἐκήρυξε τὸν κόσμον μας αὐτόν, ὡς ὠχρὸν ἀπέκασμα τοῦ ἀγροῦ, ἀοράτου καὶ ἀθανάτου κόσμου τῶν Ἰδεῶν, «ὦν Ὁλυμπος πατὴρ μόνος».

*

Ἡ καθαρότης λοιπὸν καὶ ἡ ἀκεραιότης τῆς ζωῆς, καὶ ἐθεωρήθη καὶ ἐπιστεύθη τότε, ὡς ἡ τελειότερα μορφή τῆς ἀνθρωπίνης μας φύσεως. Καὶ οἰονεὶ ὁ φωτισμὸς τῆς καὶ ἡ θέωσις τῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ θρησκευτικὴ τῶν συνειδησις ἰδιαίτεραν ἀπένευε τιμὴν εἰς τὴν θεὰν Ἀρτέμιδα, ἡ ὅποια οὐδέποτε ἐγνώρισε τοὺς ῥύλους τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς καὶ τὰς χαρὰς τοῦ Ὑμεναίου. Ἡ ἀγνότης δὲ ἀπετέλει τὸν ἰδιαίτατον χαρακτήρα τῆς. Καὶ ἀφιέρωναν εἰς αὐτὴν ἀπατήτους λειμῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἔβροσκον ποιμνία. Τὰ δὲ ἄνθη τοὺς ἦσαν τὰ σύμβολα τῶν παρθενικῶν ψυχῶν. Καὶ οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, οἱ ὅποιοι διετήρουν τὴν ἡθικὴν τῶν καθαρότητα

καὶ τὴν ἀθωότητά των ἐπροστατεύοντο κραταιῶς ὑπ' αὐτῆς.

Ὡς Παρθένος ἐπίσης ἐλατρεύετο καὶ ἡ θεὰ τῆς σοφίας ἢ Ἀθηνα, τῆς ὁποίας τὸ κολοσσαῖον χαλκοῦν ἀγάλμα ὑψώνετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Κατὰ τὴν παράδοσιν δέ, γεννηθεῖσα ὄχι ἐκ τῶν σπλάγγνων μητρός, ἀλλὰ ἀναπηδήσασα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, παρέμεινεν ἄσπιλος εἰς τὴν θείαν τῆς ζωῆν, καὶ ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀχράντου παρθενικότητος. Ὡς ἐκ τῆς ἐγκρατείας τῆς δέ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ θεῖον ὑπόδειγμα, καὶ διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης διατηροῦνται καὶ ἀναπτύσσονται αἱ δυνάμεις τῆς νεότητος, ἐλατρεύθη ἐν τέλει καὶ ὡς Ἀθηνα Ὑγεία.

Παρθένος ἐπίσης ὑπῆρξεν καὶ ἡ θεὰ Ἑστία, τῆς ὁποίας αἱ παρθένοι ἐπίσης ἱερεῖαι διετήρουν ἄσβυστον τὸ ἱερὸν πῦρ εἰς τὰ Πρωταεῖα τῶν Μητροπόλεων, ὁπόθεν παρελάμβανον αὐτὸ οἱ ἄποικοι, διὰ τὸ μεταφέρειν ἐκάστοτε εἰς τὴν νέαν τους διαμονήν.

*

Εἶναι βέβαιον λοιπὸν, ὅτι ἀπὸ τὸν φωτεινὸν Ἑλληνικὸν στοχασμὸν ἢ καθαρότης καὶ ἢ ἀγνότης τῆς ζωῆς ἐνωρίτατα εἶχον ἐπισημανθῆ, ὡς ὁδὸς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ τόσον ἢ Ἄρτεμις, ὅσον καὶ ἡ Ἀθηνα καὶ ἡ Ἑστία ὑπῆρξαν φαντασιώσεις καὶ συμβολισμοὶ ἀπλῶς πνευματικοί. Μόνον δὲ ἐντὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς Παρθένου Μαριάμ ὁ ὑψιστος καὶ καθαρώτατος τύπος τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνότητος. Καὶ ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξεν ἢ πανακήρατος ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἢ ὁποία ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν θείαν κλήσιν καὶ εἰς τὴν ἀπαίτησιν ἀκεραιότητος τῶν Οὐρανῶν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως συνέπραξεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

*

Καὶ τὸ ὑπερφυῆς αὐτὸ θαῦμα δὲν συνετελέσθη μὲ καμμίαν δαψίλειαν ἐκθαμβωτικῶν δημιουργικῶν δυνάμεων. Ἄλλ' ἀπλούστατα, μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην τῆς καὶ μόνον. Μὲ τὴν θυσίαν δηλαδὴ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, καὶ τὴν σιωπηλὴν καὶ ἀπόλυτον ὑποταγὴν τῆς ψυχῆς τῆς εἰς τὸ θεῖον βούλημα. «Ἴδού ἢ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου». Διότι ἢ ταπεινοφροσύνη εἶναι ὑψίστη ἀρετὴ. Καὶ σημαίνει θυσίαν. Καὶ ἀκεραιότητα ψυχῆς. Καὶ φωτόλουστον καὶ χα-

ροποιὸν ὑποταγὴν τῆς καρδίας εἰς τὴν θείαν ἐπιταγὴν. Καὶ συνεχῆ φωτισμὸν καὶ μεταποίησιν τῆς ὑλικῆς μας φύσεως εἰς πνευματικὴν. Ἐνῶ ἀντιθέτως ὄλως, ἢ ἔπαρσις καὶ ἢ φυσίωσις τοῦ πνεύματος, ὄχι μόνον δὲν ὑψώνει τὸν ἀνθρώπου πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς Θεότητος, ἀλλὰ καὶ τὸν κατακορημνίζει, ὅπως τὸν Ἑωσφόρον, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀπαίσιον βάραθρον τῆς ὑλικότητος καὶ τοῦ χάους.

*

Καὶ δικαίως ὁ αἶνος τῆς αἰωνίας εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀπεράντου λατρείας τῆς ἀνθρωπότητος ἀνήκει εἰς τὴν Ἀειπάρθενον. Διότι, χάρις εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἔκπαυλον ἀρετὴν τῆς, κατέστη ὁ κόσμος μας αὐτὸς ἰκανὸς νὰ διανοιγῆ πρὸς τὸν Οὐρανόν. Καὶ ἢ ἀνθρωπίνῃ γυναικεία φύσει νὰ γίνῃ ἢ ἀκτινοβόλος πύλη τῆς εἰσόδου τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός εἰς αὐτόν.

Διότι ἢ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει ἀναμφιβόλως γαστέρα καθαρὰν, διὰ νὰ δεχθῆ τὸν Ἀναμάρτητον. Καὶ κόλπους μητρικοῦς πανασπίλους, διὰ νὰ τὸν θηλάσουν καὶ τὸν βαστάσουν. Καὶ ἢ ἀπόλυτος αὐτὴ ἀκεραιότης καὶ ἀγνότης εἶχον ἤδη πραγματοποιηθῆ εἰς τὴν πανάχραντον Παρθένον τῆς Ἰουδαίας, ὄχι μὲ ἰδιαίτερον ἀπλῶς ἐνέργειαν τῆς θείας Χάριτος, ἢ ὁποία καὶ τὴν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ὅπως διδάσκει τοῦτο τὸ καθολικὸν δόγμα τῆς Ἀμιάντου Συλλήψεως, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλευθέραν ἀποδοχὴν καὶ τὴν ἐκουσίαν ἐνταξίν τῆς εἰς τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἀγνότητος. Καὶ διὰ τοῦτο ἠξιώθη νὰ γίνῃ Θεοτόκος. Καὶ ἢ ψυχὴ τοῦ κόσμου καθαραιωθεῖσα καὶ θεωθεῖσα, χάρις εἰς τὴν ἀνυπέροβητον ἄσπιλότητα καὶ ἀθωότητά τῆς, ἀπέβη ἰκανὴ νὰ γεννήσῃ ἐν πνεύματι, καὶ ὄχι ἐντὸς τῆς ἀμαρτωλοῦ φύσεως. Κατανοήσασα δὲ εἰς τὸ μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου, ὅτι Πνεῦμα ἅγιον ἐπεσκόιαζε τὴν ἡγιασμένην τῆς σάρκα, καὶ ὅτι προωρίσθη νὰ γίνῃ «ἢ γέφυρα ἢ μετάγουσα ἀπὸ Γῆς εἰς Οὐρανόν», ἔκλινε ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ πλήρης θείας ἐλλάμψεως ἐψυθύρυσεν, «Ἴδού! ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί...».

*

Καὶ ὄντως. Ἐφ' ὅσον ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ θὰ αἰσθάνεται ἀνατάσεις. Καὶ ἢ χίμαιρα τῆς ζωῆς θὰ κατατείνῃ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Καὶ ἢ στάσις τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι τοῦ ὀλεθρίου κακοῦ θὰ γίνῃται περισσότερο πνευματικὴ καὶ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Ἡ Παναγία εἶναι τὸ πνευματικὸν ἐγκαλλώπισμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας τὴν κατεκόσμησε μὲ ὅ,τι εἶχε ἀγνότερον, μὲ ῥόδους καὶ ὕμνους καὶ δεήσεις, μὲ σεμνὰς εἰκόνας, αἵτινες στολίζουν τοὺς ναοὺς μας, εἰκόνας εἰργασμένας ἐπὶ ξύλου ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων. Εἰς πάντα ὀρθόδοξον ναὸν ἴσταται τὸ εἰκόνισμά της δεξιόθεν τῆς Ὁραίας Πύλης.

Ζωγραφίζεται δὲ ἢ εἰς τύπον Ὁδηγητρίας, ἢ εἰς τύπον Γλυκοφιλοῦσης, ἢ ἐπὶ θρόνου ὡς Πλατυτέρα, πάντοτε βρεφοκρατοῦσα.

Ὁ πλέον αὐστηρὸς τύπος τῆς Θεοτόκου εἶνε ὁ τῆς Ὁδηγητρίας, καθ' ὃν παρίσταται μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθήν, μὲ ἔκφρασιν ἀπαθεστέραν, εἰς σχῆμα ἱερατικόν. Ὁ Χριστὸς ζωγραφίζεται ὡς παιδίον, πλὴν μὲ ἔκ-

φρασιν ἀνδρικήν, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου «εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 13). Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς εἶνε κεκαλυμμένη σεμνῶς μὲ τὸ μαφόριον, τὸ ὁποῖον ἀφήνει νὰ φαίνεται μόνον τὸ ἅγιον πρόσωπόν της καὶ αἱ ἄχραντοι χεῖρές της. Τὸ μέτωπόν της εἶνε ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἀγνόν, ἀπλοῦν καὶ ἀκηλίδαιον. Τὰ ὀφρύδιά της εἶνε τοξωτά, ζωηρά καὶ ἐπιμήκη, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀμυγδαλωτοί, σκιεροί, σοβαροὶ μὲ γλυκύτητα. Τὸ βλέμμα της εἶνε μελαγχολικόν, εἰλικρινές, εὐθύ, ἡσυχον, συμπαθές, ἀγαπητόν, τεθλιμμένον ὁμοῦ καὶ χαροποιόν, ἀγιώτατον, ἀθῶον, σκεπτικόν, ἄμωμον, ἐλπιδοφόρον, ὑπομονητικόν, πρᾶον, σεμνώτατον, μακρὰν παντὸς σαρκικοῦ λογισμοῦ, μυστικόν

ὀλιγότερον νομική. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ παρασκευάζεται ὑψηλότερα μορφή Δικαιοσύνης. Καὶ θὰ πραγματοποιεῖται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐπὶ τῆς Γῆς... Θὰ τὴν μακαρίζουν ἑσαεὶ, μὲ ὕμνους χαρμονικούς, καὶ εἰς τοὺς Αἰῶνας τῶν Αἰώνων, πᾶσαι αἱ Γενεαί.

*

Καὶ εἶναι μὲν καθολικὴ εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἡ λατρεία πρὸς τὴν Θεοτόκον, κατ' ἐξοχὴν ὁμοῦ λατρεύεται μὲ περισσὴν εὐλάβειαν ἀπὸ τὸν ὑψηλόφρονα, τὸν εὐαίσθητον καὶ πνευματέμφορον λαόν μας, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν, εἶναι, καὶ θὰ εἶναι, τὸ ἀμετάθετον στήριγμα, τὸ γλυκύτατον φῶς, ἡ ἀκαταμάχητος «Υπέρμαχος στρατηγός», τὸ ἀσύντριπτον ξίφος, καὶ ἡ φεγγοβολὴ τῆς Ἱστορίας του.

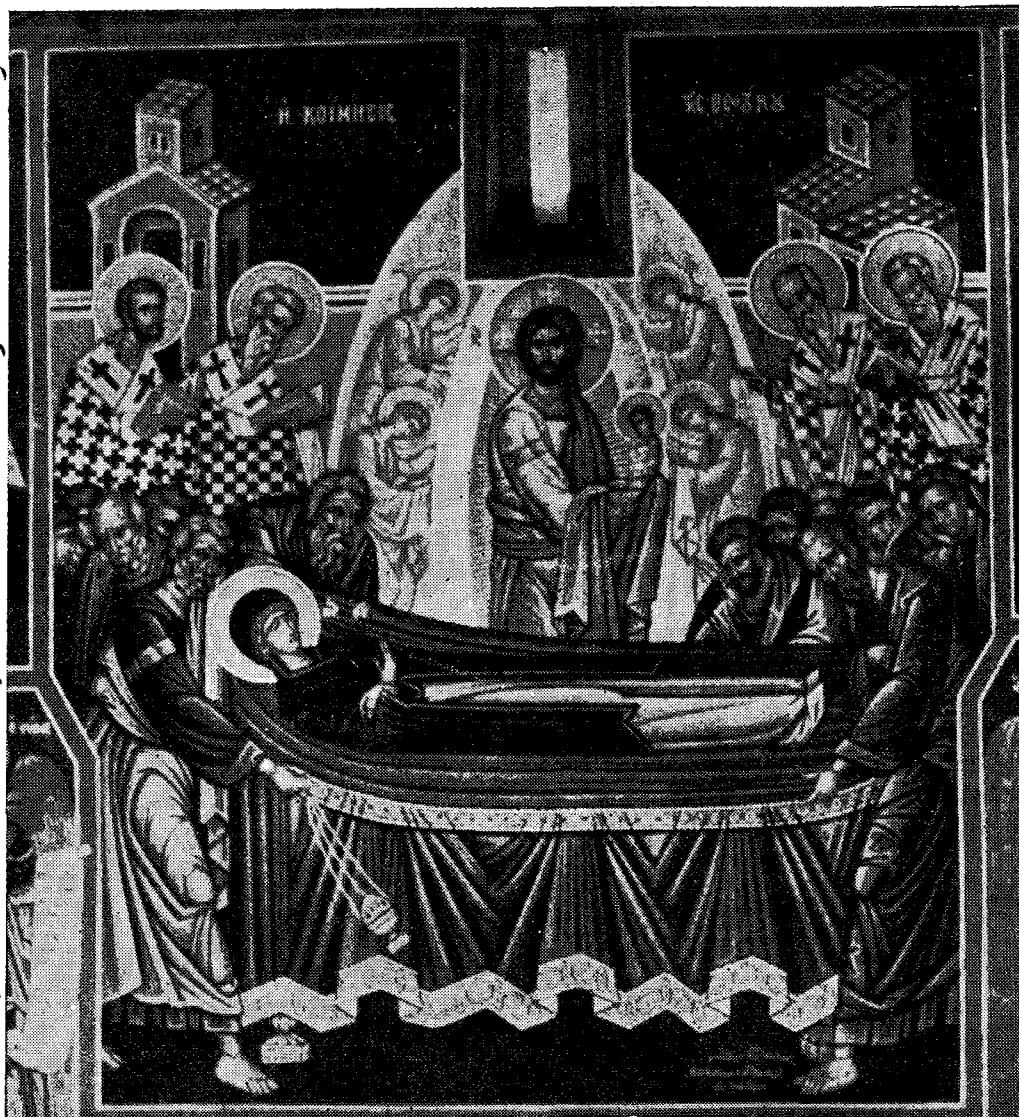
Δὲν ὑπάρχει δὲ πόλις Ἑλληνική, οὔτε χωρίον τῆς ἐξαισίας μας ὑπαίθρου, πού νὰ μὴ καθαγιάζεται ἀπὸ τρισάγιον ναὸν Τῆς. Ἰδιαιτέρως ὁμοῦ ἐκδηλωτικὴ εἶναι ἡ λατρεία της εἰς τὰς γραφικὰς μας Κυκλάδας, τῶν ὁποῖων ἀποτελεῖ, μιᾶς σχεδὸν ἐκάστης νήσου κεχωρισμένως, τὴν πολυσέβαστον Πολιοῦχον. Ἴσως, διότι εἰς τὸν παμφώτερον χῶρόν τους καὶ τάνεμοφιλήτα ἐδάφη τους, πού τὰ λούζει πλουσιώτερον τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, κάτω ἀπὸ τὴν θαμβωτικὴν αἰθρία τῶν Οὐρανῶν των, ἡ ψυχὴ διανοίγεται ἀμεσώτερον πρὸς τὸ Ἄπειρον! Ἴσως, διότι ἡ ἀσύγκριτος καθαρότης τῆς φύσεώς των ἀγνίζει περισσότερον τὸ αἰσθημα, καὶ πτερώνει τὸν νοῦν. Πάντως, ἐκεῖ, μονιμώτερον ἔχει στηθῆ ὁ Ἡλιοστάλακτος θρόνος Τῆς. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὅπως ἄλλοτε πρὸς τὴν Δῆλον, ἱεραὶ θεωρεῖα εὐ-

λαβῶν προσκυνητῶν διασχίζουν τὸ γαλανόν μας Αἰγαῖον, διὰ νὰ μεταφέρουν, εἰς τὸν ἱερόν της ἰδίως ναὸν τῆς Τήνου, τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λατρείας τῶν Πανελλήνων.

*

— «Βοήθει, καὶ σκέπε, Πανάχραντε Θεοτόκε, ὑπὸ τὴν θείαν σου προστασίαν καὶ σκέπην τὴν μικράν μας Ἑλλάδα, τὸ ρόδιον αὐτῶν ἀνέμων μέσα εἰς τὴν ἐξαισίαν Μεσόγειον, πού μαστίζεται καταγιστικῶς ἀπὸ παντοίους ἀνέμους. Ἀπὸ τῆς ἐμφανείας εἰς τὴν Γῆν μας αὐτὴν τοῦ πνευματικοῦ Ἥλιου, πού ἀντέειλε ζωοπάροχος ἀπὸ τὴν θείαν σου νηδύν, τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸν ὑπῆρξεν ὁ πρόθυμος καὶ ἀχώριστος δορυφόρος Του. Καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς μας κατὰ πρότον γλώσσης καὶ ἔμουσουργήθη καὶ ἐκρηγύθη τὸ θεῖόν του Ἐθαγγέλιον ἕως τὰς ἐσχατιὰς τῆς γῆς. Καὶ εἴμεθα ἡμεῖς πνοὴ ἀπὸ τὴν πνοὴν του. Καὶ ἡ φωτεινότερα ἀκτίς τῆς ἀκτινοβολίας του. Καὶ οἱ ἀναμφισβήτητοι κληρονόμοι καὶ τοῦ ἀκανθίνου του στεφάνου, καὶ τῶν ἡλῶν τοῦ Μαρτυρίου του. Καὶ θὰ εἴμεθα ἑσαεὶ. Ἐως ὅτου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θείας του διδασκαλίας ἡ γῆ ὅλη ὠριμάσῃ εἰς Ἑλληνοχριστιανισμὸν πνευματικώτατον, καὶ ἡ βαρβαρότης ἐξαφανισθῆ ἀπὸ αὐτὴν. Ὅποτε ἐπάνω εἰς τὴν ἀκτινοβολοῦσαν ἐπιφάνειάν της θάναγραφή ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός τὸ «Τετέλεσται». Καὶ ὁ θεῖος Υἱός Σου, δορυφορούμενος ἀπὸ Σε καὶ τοὺς Ἀγγέλους του, θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς».

ΘΕΟΛ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

κατόπτρισμα τοῦ Παραδείσου, ἡγεμονικὸν ὁμοῦ καὶ ταπεινόν, θεῖον καὶ ἀνθρώπινον, ἄκακον, μητρικὸν καὶ παρθενικόν, καυστικὸν διὰ τοὺς ἔχοντας πονηροὺς λογισμοὺς, ἐλεγκτικόν, ἀπροσποίητον, συγκαταβατικόν, παρακλητικόν, ἀσάλευτον. Ἡ ρις εἶνε ἐπιμήκης καὶ λεπτή, ἄσαρκος, με λεπτοὺς ρώθωνας, ὀλίγον γαμψή, σεμνή. Τὸ στόμα μικρόν, ἐντροπαλόν, φρόνιμον, κλειστόν, καθαρόν, ὑπομειδιῶν. Ἡ σιαγὼν στρογγύλη, ὀλίγον προέχουσα, κοσμία. Ἡ παρεῖα παρθενική, ἀμόλυτος, εὐωδιάζουσα, με ἑλαφρὸν ἐρύθημα. Ὁ λαίμος ὑψηλός, εὐλύγιτος. Τὸ ὄλον τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας εἶνε ἱερατικὸν καὶ θρησκευτικόν, μαρτυροῦν ἀρχαίαν φυλὴν καὶ ἁγίαν καταγωγὴν. Αἱ ἄχραντοι χεῖρες αὐτῆς εἶνε μικραὶ, στεναί, μακροδάκτυλοι, λεπτόνυχτοι. Διὰ τῆς ἀριστεῆς βαστάζει τὸν Κύριον, τὴν δὲ δεξιάν φέρει σεμνοπρεπῶς ἐπὶ τῆς στήθους.

Ἡ Γλυκοφιλοῦσα ἔχει τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην

πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς, τὸν ὁποῖον περιπτύσσεται, ἡ δὲ ἔκφρασις τῆς εἶνε πλέον αἰσθηματική.

Ἡ ἀγιογραφικὴ παράδοσις διασφίξει διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων τὸν χαρακτήρα τῆς Θεοτόκου: «Ἡ ὑπεραγία θεοτόκος ἦν τῇ ἡλικίᾳ τρίπηχυς, μακρόφρυς, μεσόρριν, μακρόλαιμος, μακροδάκτυλος, εὐστοχος, ταπεινή, ἀσχημάτιστος, ἀβλάκευτος, ἱμάτια αὐτόρραφα ἀγαπῶσα».

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ζωγραφίζεται ὡς ἀκολούθως: Εἰς τὸ μέσον κλίνη, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἠπλωμένη ἡ Παναγία, ἔχουσα τὰς ἀχράντους χεῖρας αὐτῆς ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Πέριξ τῆς κλίνης παρίστανται οἱ μαθηταί, ἀθυμοῦντες καὶ κλαίοντες. Ὁ Πέτρος ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, κλαίων καὶ θυμιῶν, παρὰ δὲ τοὺς πόδας ὁ Παῦλος προσκλίνων ταπεινῶς, με τὸ πρόσωπον πλήρες ὀδύνης. Ἀνωθεν τῶν ἀποστόλων παρίστανται οἱ ἱεράρχαι Ἰά-

ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΧΙΣΜΑ *

Βεβαίως, εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων συμμετέσχεν ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῶν Ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν τῆς Δύσεως, οἵτινες, ὡς παρατηρεῖτε ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ὑμῶν, «Πρῶτοι οὗτοι ὑπέγραψον». Ἀλλὰ ποῖαν σημασίαν ἔχει, ἐὰν ὑπέγραψον πρῶτοι ἢ ἔσχατοι. Ἡ χριστιανικὴ Ὁρθοδοξία, ἡ διὰ τῶν ὄρων καὶ ἀποφάσεων τούτων ἐκφρασθεῖσα, εἶναι τὸ σημαῖνον. Εἰς τοὺς ὄρους καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων εὐρίσκουμεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὴν περὶ τοῦ πρωτείου τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης ἀληθῆ ἔννοιαν. Οὐδαμῶς δὲ στηρίζονται αἱ ἀποφάσεις τῶν νεωτέρων Δυτικῶν Συνόδων, ἐν αἷς ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης ἀντικατέστησε τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀνακρυχθεὶς ἀλαθῆτος, ὅταν ἀπὸ Καθέδρας ἀποφαίνεται. Καὶ τοῦτο non ex consensu Ecclesiae, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ αὐθεντίας, ὡς διαδόχου τοῦ Πέτρου καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ὅταν τῷ 404 μ. Χ. ἡ ψευδοσύνοδος παρὰ τὴν Δρῦν κατεδίκασεν εἰς ἐκθρόνισιν καὶ ἐξορίαν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὗτος μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ ἀπηύθυνεν ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῶν κυριωτέρων ἐδρῶν τῆς Δύσεως, πρὸς τὸν Ρώμης Ἰννοκέντιον, τὸν Μιλάνου Βενέριον, τὸν Ἀκυηλείας Χρωμάτιον, ζητῶν τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν ὑποστήριξιν καὶ βοήθειαν. Τότε ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος, ἀπαντῶν, ἐνεθάρρυνε τοὺς διωκόμενους, λέγων, ὅτι τὰ δεινὰ αὐτῶν θὰ λήξουν δι' οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς ὁποίας εἰργάσθη. Καὶ ἐὰν δὲν ἀνεγνώριζεν ὁ Πάπας οὗτος εἰς ἑαυτὸν τὸν δικαίωμα ἀποφάσεως ἐπὶ ζητήματος εὐρισκομένου ἐμφανέστατα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων, πόσον μᾶλλον θὰ ἤρνετο ἄνευ Συνόδου νὰ ἀποφανθῆ ἐπὶ ζητημάτων Δογματικῶν. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς θεωρίας τοῦ ἀλαθῆτος δὲν εἶχον ἀκόμη ἐμφανισθῆ καὶ δι' αὐτὸ ἡ σκέψις τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου παρουσιάζει τὴν ἀθρότητα τῆς τάξεως τῶν Παραδόσεων τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 280.

κωβος ὁ Ἀδελφόθεος, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἱερόθεος καὶ Τιμόθεος, βαστάζοντες βιβλία καὶ ψάλλοντες ὕμνους ἐξοδίου. Εἷς τινὰς εἰκόνας παρίστανται καὶ πλῆθος Ἀγγέλων, δορυφορούντων, ὡς καὶ λαός, ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τεθλιμμένων.

Ἄνωθεν τῆς Παναγίας, εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνας, ἴσταται ὁ Χριστός, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν ψυχὴν τῆς Παναγίας, ἐν εἶδει βρέφους ἐσπαργανωμένου, χορὸς δὲ Ἀγγέλων ἴσταται περὶ τὸν Κύριον ἐντὸς δόξης.

Εἰς τὸν οὐρανὸν εἰκονίζονται αἱ οὐράναι πύλαι καὶ ἐντὸς αὐτῶν Ἄγγελοι ἀναβοῶντες: «Ἄρατε πύλας καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτὸς μητέρα». Ζωγραφοῦνται δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, «ὐπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρούμενοι».

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς τάξεως ταύτης τῆς χριστιανικῆς Παραδόσεως, ἣν ἐξέφρασεν ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, βασίζεται ἡ θέσις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς πρὸς τὰ δόγματα γενικῶς καὶ δὴ καὶ τὰ ἐν τῇ Δύσει θεσπισθέντα ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, τὸ τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως καὶ τὸ τῆς εἰς Οὐρανοὺς σωματικῆς ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Μόνον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, κατανοοῦσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν ὡς δογμάτων, βασιζομένων ἐπὶ τῆς Ἀποκαλύψεως, δύναται μετ' αὐθεντίας νὰ τὰ καθορίσῃ ἀλαθῆτως, ὡς πρὸς σωτηρίαν συντελεστικὰ δόγματα τῆς πίστεως ἡμῶν.

Καὶ ὡς πρὸς τὸ δόγμα τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου Μαρίας, περὶ τοῦ ὁποίου γράφετε, ὅτι «πάντοτε ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν» καὶ μόνον ὅταν ὁ Πάπας τὸ ἀνεκήρυξε «ἐξεδηλώθη ἄρνησις ἐν Ἀνατολῇ», παραδεχόμεθα, ὅτι τὸ δόγμα τοῦτο ὑπεγορεύθη ὑπὸ τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Θεοτόκον Μαρίαν. Ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀδιαμφισβήτητον ἐκδηλοῦσα εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Θεοτόκον, δὲν εἶρε τὴν χριστιανικὴν Παράδοσιν, τὴν τε γραπτὴν καὶ τὴν ἄγραφον, δεχομένην τὴν δυνατότητα γεννήσεως ἀνθρωπίνου ὄντος, ἄνευ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, σεσωσμένου δηλονότι πρὸ τῆς σωτηρίας, ἣν ἐκομίσατο τῷ κόσμῳ τῶν πεπτωκότων ἢ ἔνσαρκος οἰκονομία τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Μόνον μίαν ἄσπιλον σύλληψιν, μετὰ τὴν πτώσιν, ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία, τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πᾶσα ἄλλη θεωρουμένη ὡς τοιαύτη καὶ ἐξ εὐλαβείας ἀκόμη ἐκφραζομένη, ὡς δύναται τις κάλλιστα νὰ ὑπολάβῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου Βούλαν τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 9ου, ineffabilis Deus, ἄγει εἰς συμπεράσματα ἀντιτιθέμενα πρὸς τὴν χριστιανικὴν Παράδοσιν καὶ ἐπικίνδυνα, ὡς μειοῦντα καὶ περιορίζοντα τὴν γενικότητα τῆς σωτηριῶδους ἐνεργείας τοῦ Κυρίου. Ὄντως, ἡ ὑπεράττη ἀγιότης τῆς Θεοτόκου Μαρίας, ἡ ἀνυπέβλητος καθαρότης, ἣν κατειργάσατο ἐπὶ τὴν φύσιν Αὐτῆς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ τὸν Εὐαγγελισμόν, ἡ ἀειπαρθενία Αὐτῆς, ἡ Θεομητορικὴ Αὐτῆς ἰδιότης, ἡ πλῆθος τῶν ἀρετῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων, ἡ πρὸς τοὺς πιστοὺς βοήθεια, ἐνέπνευσαν πολλοὺς τῶν Πατέρων καὶ Χριστιανῶν Ρητόρων, ἵνα ὀμιλήσων περὶ τῆς Θεοτόκου κατὰ τρόπον λεκτικῶς πλησιάζοντα τὴν ἀποψιν, ἐφ' ἧς βασιζόμενοι οἱ θεολόγοι τῆς Δύσεως ἔγιναν ἀφορμὴ, ἵνα ὁ Πάπας διακηρύξῃ τὸ 1854 τὸ δόγμα τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως. Ἀλλὰ τὰ ρητορικὰ σχήματα καὶ αἱ ποιητικαὶ ἐξάρσεις, ὅσον καὶ ἂν εἶναι εὐσεβείας δείγματα, vestigia pietatis, ἐὰν δὲν ἔχουν βάσιν ἐκδηλον τὴν χριστιανικὴν Ἀποκάλυψιν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναχθῶν εἰς στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀπαιτοῦντα παραδοχὴν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν αὐτὴν θέσιν ἐτήρησεν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσχάτως ἀνακηρυχθέντος δόγματος τῆς σωματικῆς

ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Πῖος ὁ 12ος ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ *Munificentissimus Deus*, δι' ἧς κηρύσσει ὑποχρεωτικὴν τὴν παραδοχὴν τοῦ δόγματος τῆς Ἀναλήψεως· διὰ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν θέσιν τοῦ δόγματος ἐν τῇ Πατριστικῇ σκέψει. Εὐρίσκει ἐκφράσεις ἐκ τῶν τῆς Ἀνατολῆς μόνον εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, τὸν Ἅγιον Γερμανὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Μόδεστον ἐγκώμιον ἐπὶ τῇ Κοιμῆσει τῆς Θεοτόκου. Αἱ ἐκ τῶν Δυτικῶν θεολόγων μαρτυρία, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ἡ Παπικὴ ἐγκύκλιος, δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς ἀρχαιότητος¹. Ἀλλὰ καὶ αἱ Ἀνατολικαί, εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς προσωπικῆς ἀντιλήψεως, δὲν ἔχουν τὴν σφραγίδα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας.

Πολλὰ ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων θεολόγων διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ταπεινῶς φρονῶ, ὅτι αἱ ὀρθόδοξοι ἀπόψεις ἐξεφράσθησαν ἀκριβοδικαίως ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Σεβασμιωτάτου κ. Μιχαὴλ αἱ τοῦ Ρώσου Ὁρθοδόξου λαϊκοῦ θεολόγου κ. Pierre Kovalesky. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μιχαὴλ γράφει:

«*Ἐδογματίσεν ἡ Ἐκκλησία προκειμένον καὶ περὶ τῆς Παναγίας, μόνον ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας, ὅταν ἀπεφάνθη περὶ τῆς ἐξ Αὐτῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Καὶ εἶπεν, ὅτι «Παρθένος ἔτεκε καὶ Παρθένος ἔμεινε» καὶ εἶναι «Θεοτόκος οὐχὶ δὲ χριστοτόκος». Περὶ δὲ τῆς Κοιμῆσεώς Της πιστεύει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι «τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, μετὰ τὴν ταφὴν αὐτῆς, ἐπιφαιίνεται ἡ Θεοτόκος ἐν τῷ ἄερι, λέγουσα τοῖς Ἀποστόλοις: χαίρετε. Ἐξ ὧν ἐπέγνωσαν τὴν εἰς οὐρανοὺς ἔνσωμον μετάστασιν τῆς Θεοτόκου». Ἐξ ἀρχαιοτάτης παραδόσεως παρέλαβεν αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία»².*

Αἱ ἀπόψεις τοῦ Καθηγητοῦ Κοβαλέσκου ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Le Monde» τῶν Παρισίων (Ὀκτ. 19, 1950). Ἀντίρρησην τῶν ἀπόψεων τούτων ἀνέγνωσα εἰς τὸ Περιοδικὸν «Unitas» Volume II, σελ. 225, τῆς ἐν Ρώμῃ ὁμωνύμου ὀργανώσεως. Σκέψεις ἐρειδομένας ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς Παραδόσεως ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Unitas» προσεπάθησε νὰ διασαλεύσῃ, χωρὶς ὅμως νὰ πείσῃ ἴσως καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Εἶναι ὄντως περιεργον, διατί ὁ ἀρθρογράφος οὗτος θεωρεῖ ὡς «νεωτέραν» τὴν ἀποψιν, καθ' ἣν τὸ δόγμα, ἀπορρέον ἐκ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ἐκφραζόμενον ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς πίστεως καὶ γίνεται δεκτὸν ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἦτο ὁ τρόπος οὗτος δι' οὗ ἐξέφραζε τὰ δόγματα τῆς πίστεως ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία, πιεζομένη πολλάκις ὑπὸ τῆς αἰρέσεως ἢ ἀρνήσεως ἢ διαμφισβητήσεως, ἵνα ἐκφράσῃ ὡς ἐρημνεὺς ἀλάθητος διὰ Συνόδου τὸ νόημα τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς διδασκαλίας; Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ

νόημα τοῦ ρωσικοῦ ὄρου «sobornost», (συνοδικότης). Δὲν εἶναι ἡ ἔννοια αὕτη νεωτέρα. Τούναντίον εἶναι ἀρχαία, ὅσον καὶ αἱ Σύνοδοι. Ἡ ἱστορία εἶναι μάρτυς τῆς ἀληθείας ταύτης. Δὲν δύναται ὅμως ἡ ἱστορία νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀρχαιότητα τῶν ἀπόψεων τοῦ ἀρθρογράφου τῆς «Unitas», μήτε καὶ τὰς ἀπόψεις, ἃς ἐκθέτει ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι τῆς ἐπιστολῆς Αὐτῆς. «Καθορισμὸς τῆς διδασκαλίας ὑπὸ τοῦ Πάπα εἶναι ἀπλῶς σφραγίς βεβαιούσα, ὅτι ἡ διδασκαλία ἐπιστεύετο ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας». Καθ' ἡμᾶς, τὴν σφραγίδα ταύτην μόνον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δύναται νὰ ἔχῃ καὶ δὴ ἀποφαινομένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐπὶ διδασκαλίας σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐμφανῶς μαρτυρουμένης ὑπὸ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

Ἀλλὰ ποία ἡ ἀνάγκη τῆς συνδέσεως τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μετὰ τὴν μετάστασιν τῆς Θεοτόκου; Διότι αὐτὸ ἐννοεῖ ἡ ἀνακήρυξις αὐτῆς εἰς δόγμα. Δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ πνευματικὴ ἀνάληψις, τὴν ὁποίαν οἱ πιστοὶ λαμβάνομεν ἐκ τῶν πρὸς τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἀφιερωμένων ἑορτῶν καὶ ἀκολουθιῶν, ἵνα τῇ χειραγωγίᾳ Αὐτῆς καὶ τῇ πρεσβείᾳ πλησιάζωμεν τὴν πηγὴν τῆς σωτηρίας, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς Παναγίας, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν; Κατὰ τὰς Παραδόσεις, καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μετέστη. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνεκήρυξε δόγμα τὴν μετάστασιν τοῦ Ἀποστόλου, διὰ νὰ μὴ τὴν συνδέσῃ μετὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, καίτοι ἑορτάζει αὐτὴν τὴν 28ην Σεπτεμβρίου. Κατὰ ταῦτα ταπεινῶς φρονῶ, οὐχὶ ἀδικαιολογητῶς, ὅτι διὰ τοιούτων Δογματικῶν ἀποφάσεων ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν συμβάλλει εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν, μήτε προστατεύει αὐτὴν, ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐρύνει τὸ χάσμα τοῦ χωρισμοῦ μεταξὺ ἀλλήλων καὶ ἀφ' ἑτέρου συστέλλει τὴν δεκτικότητα τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τῶν πρὸς σωτηρίαν ἀπαραιτήτων.

Διάφορον στάσιν ἐτήρησε καὶ τηρεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Θεωρεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀλάθητον ἐρημνεῖαν ἱκανὴν πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνεργασίαν καὶ σύσκεψιν μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμάδων ἀπαραίτητον στοιχεῖον πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καὶ συνεργασίας, ἣ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ φέρῃ τοὺς χριστιανοὺς πλησιέστερον πρὸς ἀντιμετώπισιν κοινῆν τῶν προβλημάτων καὶ τῶν κινδύνων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ πρὸς κατανόησιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνώσεως ἐν τῇ πίστει ὑπὸ τὸν αὐτὸν ποιμένα, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀναμφισβητήτως, ὡς γράφετε, ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, τόσον ἐν Ἀμερικῇ ὅσον καὶ ἀλλοῦ, παρουσιάζει σπουδαίαν κοινωνικὴν πρόνοιαν, περιοριζομένην ὅμως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐντὸς τῆς Ποίμνης αὐτῆς. Ἡ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμάδων συνεργασία αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου δὲν παρουσιάζει δυναμικὴν συμβολήν. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντιμετώπισεως τοῦ κινδύνου τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἐν ᾧ αἱ ἐνέργειαι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἑαυτῆς,

1. The Dogma of the Assumption, The Paulist Fathers Press, σελ. 12-14.

2. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», Ἔτος 20όν, ἀριθ. 413.

μέ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πάπαν, εἶναι σπουδαῖα καὶ δυναμικαί, εἰς τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συνεργασίαν πρὸς δημιουργίαν κοινου μετώπου δὲν παρουσιάζονται πλαισιωμένοι μετὰ τὸ σθένος καὶ τὴν ἐμμονὴν καὶ τὴν ἀναμενομένην ἐγκαρδιότητα. Ὅποῖαν δύναμιν θὰ παρουσίαζεν ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἔναντι τῆς ἀπειλῆς τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐὰν ἐλάμβανε τὴν πρωτοβουλίαν σχηματισμοῦ κοινου μετώπου ἢ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης! Ἡ ἐπίδρασις τῶν Χριστιανῶν θὰ ἦτο ἀνυπολόγιστος ἐπὶ ὅλου τοῦ κόσμου· θὰ ἠνοιγετο δὲ ἡ θύρα φιλίας καὶ συνεργασίας καὶ συναδελφώσεως διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς ἀγάπης πάντων τῶν ὁμολογούντων Σωτῆρα καὶ Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν.

Αἱ γνωσταὶ διαφοραὶ δὲν εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει βαθυτάτην συνείδησιν τῶν περὶ τὴν πίστιν διαφορῶν τόσο πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ὅσον καὶ πρὸς τὰς προτεσταντικὰς Ὁμολογίας. Πλὴν, εὐρίσκει ἐπιτακτικὸν τὸ καθήκον τῆς μετὰ πάντων τῶν χριστιανῶν συνεργασίας πρὸς προστασίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς καὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν κεφαλαίων τῆς πίστεως, συντελεστικὴν διὰ τὸν μέγαν καὶ ἱερὸν σκοπὸν τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Τὸ ρητὸν ὕπερ ἀναφέρετε ὡς ὑποχρεωτικὸν διὰ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν «ἠθικὴ ἄνευ δόγματος εἶναι ἀδύνατος» καὶ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ὑποχρεωτικόν, καθ' ὅτι ἀπορρίπτει αὕτη τὴν ἀνθρωπιστικὴν ἀποψιν τῆς αὐτονόμου ἠθικῆς, καθ' ἣν ὑπάρχει δυνατότης ἠθικῆς ἄνευ Θρησκείας.

Ἄλλ' αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τοὺς χριστιανούς, εἰς τὸ πεδίου τῆς ἠθικῆς δὲν φαίνονται. Καὶ ἰδοὺ, ἐν τῷ προτεσταντικῷ κόσμῳ εὐρίσκουμεν τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν ζωσαν καὶ δὴ καὶ βασιζομένην ἐπὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ, δὲν ἠλλοιώθη παρὰ τοῖς Προτεστάνταις, παρ' ὅλας τὰς περὶ τὰ δόγματα καὶ τὴν ἐρμηνοσίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑποκειμενικὰς ἀπόψεις. Διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα, παρὰ νὰ δεχθῶμεν, ὅτι, καίτοι περὶ τὴν πίστιν τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὁ προτεσταντικὸς κόσμος παρουσιάζει ἐλλείψεις, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ζωῆς, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, παρουσιάζει ἔκτακτον φαινόμενον καὶ ἐν πολλοῖς παραδειγματίζει ἡμᾶς τοὺς ἀνατολικούς καὶ δυτικούς χριστιανούς, τοὺς διὰ τὴν ἀκεραιότητα περὶ τὴν πίστιν καυχωμένους.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι οἱ Προτεστάνται δὲν εἶναι Χριστιανοὶ καὶ ἐπομένως, ἐφαρμόζοντες τὴν ἀρχὴν «ἠθικὴ ἄνευ θρησκείας εἶναι ἀδύνατος», νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μετ' αὐτῶν συνεργασία ἀποκλείεται. Τὸ γεγονός, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἀνεβίωσαν ἀρχαῖαι τινὲς αἱρέσεις δὲν αἰρεῖ ἀπ' αὐτῶν τὸν χαρακτῆρα τοῦ βαπτίσματος ὡς καὶ ἡ Ἀρχαία Ἐκκλησία ἐδέχετο. Ἦτο ἄλλως τε ἀποψις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τῶν Παπῶν Στεφάνου καὶ Σιλῆτου κατὰ τῶν περὶ ἀναβαπτισμοῦ τῶν αἰρετικῶν προθέσεων τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Ἐπισκόπου Καρχηδόνης καὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Καίτοι παρουσιάζεται ὡς

πρὸς τὸ βάπτισμα τῶν ἐπιστρεφόντων αἰρετικῶν διακύμανσις ἀπόψεων, ὅμως ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐδέχετο αὐτοὺς διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, ὡς μέχρι σήμερον δέχεται αὐτοὺς ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία.

Ἐπὶ τῆς πράξεως ταύτης τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῶν ἐκδηλώσεων ἀγάπης καὶ πίστεως τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἁγίων Γραφῶν βασιζομένη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀρνεῖται τὸν χαρακτῆρα τοῦ χριστιανοῦ εἰς τοὺς Προτεστάντας, μήτε διστάζει νὰ ἀνακηρύξῃ τὴν ἐν αὐτοῖς παρουσίαν στοιχείων τινῶν τῆς Ἐκκλησίας «Vestigia Ecclesiae».

Ποῖοι, ἄλλως τε, εἴμεθα ἡμεῖς οἱ τε δυτικοὶ καὶ οἱ ἀνατολικοὶ χριστιανοί, ἵνα ἀρνηθῶμεν εἰς ἄλλους τὸν τίτλον τοῦ χριστιανοῦ καὶ δεχθῶμεν ἑλλείψιν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν; Ἰδοὺ τί λέγει πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἄλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στήσαι αὐτόν... Τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι Χριστοῦ» (Ρωμ. 14, 4.10). «Ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσει, οὐχὶ ἡ ἀκροβυστία... εἰς περιτομὴν λογιθήσεται;» (Ρωμ. 2, 26). «Ἐπομένως, κατ' ἀναλογίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι ὑπάρχουν στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἐκτὸς Αὐτῆς «extra muros» ὁμολογούντας τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα.

Ἐχουσα τοιαύτην ἀντίληψιν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρουσιάζει καὶ συμμετέχει καὶ συμμελετᾷ τὰ κεφάλαια τῆς πίστεως καὶ μετὰ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ μετὰ Προτεσταντῶν, θέτουσα ὑπ' ἑψιν αὐτῶν τὴν πίστιν τῆς Μιάς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων, ὡς μέχρι τοῦδε ἐφυλάχθη ἐν Αὐτῇ ἀνόθευτος καὶ ἀναλλοίωτος. Τόσον εἰς Λάμπει καὶ εἰς τὸ Ἄμστερνταμ, ὅσον καὶ τὴν Λούντ καὶ τὸ Ἐβανστον τὸν παρελθόντα Αὐγούστον, ἐρωτῶμενοι οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν ἀντιπροσώπων καὶ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰς συζητήσεις παρουσίασαν τὰς ὀρθόδοξους ἀπόψεις μετὰ θάρρους καὶ σαφηνείας.

Βεβαίως, κατανοοῦμεν τὰς δυσκολίας καὶ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις. Ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι οἱ διηρημένοι Χριστιανοὶ χρησιμοποιοῦν «κοινὸς δρους», ἀλλ' ὑπὸ διάφορον νόημα. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰς οἰκουμενικὰς λεγομένας συγκεντρώσεις παρουσιάζεται ἡ ἀντίθεσις ἐκδηλος. Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ἐκ τῶν θεολογικῶν συζητήσεων τῆς Κινήσεως, ὅτι δὲν ὑπάρχει κοινὴ γλῶσσα, χρησιμοποιομένη ἐνσυνειδήτως ὑφ' ἑλων. Καὶ ἡ βιβλικὴ ὁρολογία ἀκόμη εἰς τὰς οἰκουμενικὰς συγκεντρώσεις ἀποδεικνύεται χρησιμοποιοιμένη διφορούμενως.

Παρὰ ταῦτα ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἀναγνωρίζοντες ὅτι, συμμετέχοντες εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἐπιτελοῦν ἔργον ἱεραποστολικόν, παρα-

κολουθοῦν καὶ συμμετέχουν εἰς τὰς συζητήσεις καὶ πληροφοροῦν τὴν ἀμφιταλαντευομένην θεολογικὴν σκέψιν διὰ τῆς διατυπώσεως τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς διδασκαλίας. Ὅταν ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὸ Ἔβανστον ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, ὡς πρὸς τὸ νόημα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος, ἠκούσθησαν κρίσεις ἐπιβεβαιούσαι αὐτὸ ἀκριβῶς, ὅπερ προσπαθῶ νὰ ἐκθέσω. Ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου ἐδείχθη ταυτοσήμαντος μετὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνον γεγονός τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ γεγονός τοῦ παρόντος, πραγματούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, βιούμενον ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν μετ' Αὐτῆς ἠνωμένων πιστῶν διὰ τῶν Μυστηρίων καὶ διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως, εἰς τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων, ὁ Σεβασμιώτατος Α. Μ. Ramsey, Ἐπίσκοπος τοῦ Durham, λαβὼν τὸν λόγον μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως, ἐτόνισε τὴν συμφωνίαν του «μετὰ τὴν περιδοξὸν ἐκθεσὶν τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας».

Διευτώθη ὑπὸ τινων ρωμαιοκαθολικῶν δημοσιογράφων, ὅτι, ἐὰν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐξεπροσωπεῖτο, οἱ ἀντιπρόσωποι ἢ οἱ παρατηρηταὶ αὐτῆς εἰς τὸ Ἔβανστον, ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ θεολογικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, θὰ εὕρισκοντο πλησίον τῶν ἀπόψεων τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων. Καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν προσθέτει: «Ὡς Ρωμαιοκαθολικὸς ὁ γράφων, πιστεύει ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἦτο τὸ ἐνεργοῦν μεταξὺ τῶν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένων ἀδελφῶν εἰς Ἔβανστον».

1. «Living Church», 9 Σεπτεμβρίου 1954.

Ἄναμφιβόλως, εἰς τὰς φωτεινὰς ταύτας σκέψεις δύναται ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης νὰ εὑρῇ, μεταξὺ ἄλλων, τοὺς λόγους, δυνάμει τῶν ὁποίων ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐν ᾧ γνωρίζει, ὅτι κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μὴ ἐχούσης σπῖλον ἢ ρυτίδα, παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν Οἰκουμένην Κίνησιν, ἐπιθυμοῦσα νὰ συμβάλλῃ, κατὰ τὸ ἐνόν, ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον θεραπευθῇ ἡ ἕκτη πληγὴ τοῦ Παναγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ χωρισμὸς τουτέστι τῶν Μελῶν Αὐτοῦ.

Ταῦτα ἐθεώρησα εὐλογον, ἵνα παραθέσω ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ, διασαφῶν ἀπαντητικῶς σημεῖα τινὰ τῆς περισπουδάστου ἐπιστολῆς Ὑμῶν, ἵνα ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης λάβῃ σαφεστέραν γνῶσιν τῶν ἀπόψεων τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες παραμένουσι χθὲς καὶ σήμερον αἱ αὐταὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶθε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐνοικοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, νὰ χειραγωγῆσιν τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἁγίας Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τείνῃ χεῖρα φιλίας καὶ συνεργασίας πρὸς τὴν Ἁγίαν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς Ὀμάδας, ἵνα ἡ ἕκτη πληγὴ, ἣν ἐδημιούργησε τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 καὶ τὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 16ου αἰῶνος ἐπὶ τοῦ Παναγράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ θεραπευθῆται διὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις θὰ κατεργασθῇ καὶ τῆς πίστεως τὴν ἐνότητα καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐπικράτησιν, κατὰ τὸ ἐν οὐρανοῖς πρότυπον αὐτῆς.

† Ὁ Ἐλαίας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΟΡΕΑΣ

Καθ' ἡ προσφάτως ἐπιστέλλει πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεον, ὁ Αἰδ. Βόρις Μούν (Boris Moon) ἱερ. προϊστάμενος τῆς ἐσχά-

τως ἀναζωογονηθείσης Ὀρθοδόξου ἐν Σεούλ τῆς Κορέας Ἐκκλησίας, αὕτη ὑπήχθη ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου. Ὡς γνωστὸν ἡ ἐν Κορέᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεγεννήθη ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῶν ὀλίγων παλαιῶν λειψάνων τῆς ἐσχάτως, κυρίως κατὰ τὴν περίοδον καθ' ἣν ἐν Κορέᾳ εὕρισκετο τὸ Ἑλληνικὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα.

Οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλίται, ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἐν Σεούλ ἰ. ναοῦ καὶ ἐκεῖ συνεκεντρώθησαν οἱ ὀλίγοι Ὀρθόδοξοι. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲ Ἀθηνῶν ἐστειλεν ἐντεῦθεν εἰκόνας, κανδήλας, δισκοπότηρα καὶ λοιπὰ ἱερά σκεύη διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ναοῦ.

Συγκινητικὴ ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Κορεατῶν ἐκλογή ἱερέως. Αὕτη ἐγένετο κατὰ ἀποστολικὸν τρόπον διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν δύο ἐμφανισθέντων ὑποψηφίων. Καὶ ὁ κλήρος ἐπέσε ἐπὶ τὸν νεαρὸν Βόριν Μούν, ὁστις καὶ ἐχειροτονήθη Ὀρθόδοξος ἱερεὺς, ὁστις καὶ προϊστάται ἤδη καὶ ἐργάζεται μετὰ τὴν Ὀρθόδοξον ἐν Σεούλ Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ χορωδία τοῦ Ναοῦ τῆς Σεούλ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος, πλαισιούμενος ἀρμοδίως ὑπὸ Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν, θὰ ἐπισκεφθῇ, μετὰ δεκαπενθήμερον περιόδου ἀπὸ σήμερον, τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας, ὡς ἐπίσημος προσκεκλημένος τοῦ Πατριάρχου κ. Βικεντίου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἐπισκεφθῆ περὺς τὴν Ἑλλάδα.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, καθ' ἣν ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπιχειρεῖ ὑπερόριον ἐπίσημον ἀποδημίαν, πρὸς ἐπίσκεψιν ἄλλης ἀδελφῆς Ὁμοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ γεγονός, σημαντικὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, καθίσταται ἀκόμη σημαντικώτερον, λόγω τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διατελεῖ σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἐρχόμεθα, ἡ τόσον εὐτυχῶς ἐγκαινιολογούμενη φιλαδέλφους αὐτῇ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν Ταγῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μας, ὅχι ἀπλῶς νὰ συνεχισθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ γενικευθῇ δι' ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ ἐπιστημόνων θεολόγων. Διότι οὕτω καὶ οἱ ὑπάρχοντες φιλικοὶ δεσμοὶ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν μας, ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Σερβικὸς, θὰ ἐνισχύονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἀλλὰ καὶ θὰ βεβαιῶνται τοιοντοτρόπως ἡ Οἰκουμενικότης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία, δυστυχῶς, σήμερον διατελεῖ ἀσύνδετος καὶ διεσπασμένη, πρὸς μεγάλην ἀσφαλῶς βλάβην τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐνδεχόμενον μάλιστα θὰ ἦτο, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτῇ ἐπικοινωνία νὰ διηρυνετο καὶ νὰ ἐγενικευετο μεταξὺ ὄλων τῶν Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Διότι, ὑπεράνω πάσης ἄλλης προσπάθειας, ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι μόνη ἡ στάσις ἡ ἐμπνεομένη ἀπὸ ἀγάπην πραγματικὴν καὶ ἀπὸ ἀμοιβαίαν κατανόησιν, πὸν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ γνωρίσουν ἀλλήλους, ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀσφαλεστέραν ὁδὸν διὰ τὴν τόσον ποθητὴν ἔνωσιν τῆς Χριστιανowości.

Τὰ χειμαζόμενα Πατριαρχεῖα.

Ὁδυνηραὶ εἶναι ὄντως αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διέρχονται τὰ γεραρὰ Πατριαρχεῖα τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας, πὸν κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν φάροι τηλαυγεῖς Χριστιανικῆς ἡμερώσεως καὶ ἐκπολιτιστικῆς προπύργια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν μέσῳ λαῶν ἀλλοφύλων καὶ ἄλλοθρήσκων.

Καὶ τὸ μὲν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ σεβασμία αὐτῇ κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καταγιγίεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν καχυποψίαν καὶ βαρβαρότητα. Διέρχεται δὲ ἡμέρας κρίσιμους καὶ στιγμὰς ἀγωνιώδεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόνον ἡ σύνεσις, ἡ σοφὴ ἐμπειρία, καὶ ἡ εὐφυχοὺς στάσις τῶν οἰακοστρόφων του, ἐμπνεομένων ἀπὸ τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν του, εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἐξαγάγουν.

Εἰς δὲ τὴν Σιωνίτιδα Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαχεν ἡ ὑψίστη τιμὴ νὰ φρουρῇ αὐτῇ,

μὲ Ἑλληνας Μοναχοὺς, τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου Πατριάρχου, ἐπικρατεῖ ἀσυνεννοησία πλήρης. Καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ ἀντιζηλιαὶ κλονίζουσιν πρόοριζα τὸν καὶ πολλαπλῶς ἔξωθεν ὑπονομευόμενον Πατριαρχικὸν θρόνον. Ἡ δὲ συνέχισις τῶν δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἀσυνεσίαν, ἀλλὰ μωρίαν βαρεῖαν, πὸν ἱκανοποιεῖ μόνον τὴν χαιρεκακίαν καὶ τὸν φθόνον τῶν ὑπονομευτῶν του.

Βαρεῖα τέλος εἶναι καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἡ δημιουργηθεῖσα περὶ τὸν Θρόνον τῶν διαδόχων τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα σήμερον δυσαρμονία μεταξὺ πληρώματος καὶ Κυβερνήτου, συνεχιζομένη καὶ ἐντεινομένη, δὲν θ' ἀποβῇ βεβαίως πρὸς ὄφελος τοῦ καὶ ἄλλως χειμαζομένου Θρόνου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Γολγοθᾶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τί νὰ εἴπωμεν; Ὁ Θεὸς ἔστω ἕλεος καὶ βοηθὸς εἰς τὸ τραγικὸν τῆς σημερινῆς μαρτύριον.

Καὶ ὅμως τὰ γεραρὰ καὶ πάνσεπτα Πατριαρχεῖα μας δὲν εἶναι μόνον τὰ θεοφρονήτα ὄργανα τῶν Ὁρθοδόξων βιωμάτων καὶ τῶν ἀκράτων Ἀποστολικῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ αἱ μοναδικαὶ ὑπολειφθεῖσαι ὁάσεις τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ἰδέας εἰς τὴν σφύζουσαν ἄλλοτε ἀπὸ Ἑλληνικὸν παλμὸν ἐγγὺς Ἀνατολήν.

Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα, νὰ ἐξευρεθοῦν ἄμεσοι καὶ σώφρονες λύσεις τῶν προβλημάτων τους. Καὶ νὰ ἐξαρθοῦν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ περὶ αὐτὰ εἰς τὰ θαμβωτικά ὕψη τῆς τόσον γνωρίμου καὶ πατροπαράδοτου αὐτοθυσίας, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνον καὶ ἐπέζησαν καὶ ἐμεγαλοῦργησαν.

Ἐπὶ πᾶσι δέ, νήφουσα καὶ ἀνίστακτος πρέπει νὰ εἶναι ἡ παρακολούθησις τῶν ζητημάτων τους ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀμβλυοπούσαν συνηθέστατα πολιτικὴν μας ἡγεσίαν. Διότι ἕως σήμερον—κατὰ κανόνα σχεδὸν— μόνον σφάλματα διεπράχθησαν.

Νὰ μὴ ἀγνοοῦν τὴν μάνδραν.

Ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν, κῶμα πραγματικῆς φυγῆς ἔχει ἐκσπάσει εἰς τὴν ὑπαθρόν μας. Καὶ δυστυχῶς οἱ ζητοῦντες νὰ μεταναστεύσουν ὅπουδήποτε, εἶναι τὸ ἄνθος τῆς νεότητός μας, πὸν ματαίως ἀναζητεῖ ἐδῶ κάποιαν ἀπασχόλησιν τῆς δραστηριότητός του. Εἶναι δὲ τοῦτο ὁ πιστότερος καθρέπτης τῆς κακοδιαμονίας τῆς Οἰκονομίας μας καὶ τῆς ἀπαθλιώσεως τοῦ πληθυσμοῦ μας.

Καὶ τὸ κακὸν ὀσημέραι ἐντείνεται. Διότι ἀναμφισβήτητος εἶναι, ἀφ' ἐνός μὲν ἡ κάμψις τῆς βιομηχανικῆς καὶ τῆς γεωργικῆς μας παραγωγῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑψωσις τῶν τιμῶν καὶ ὁ ἐκμηδενισμὸς τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἐργαζομένου. Καὶ μέσα εἰς τὸ τέλμα αὐτὸ τῆς στασιμότητος καὶ τῆς κακοπραγίας ἀναπτύσσεται τὸ πυρετικὸν μόλυσμα τῆς φυγῆς.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἔργον τῶν στηλῶν αὐτῶν νὰ

ὑποδείξουν εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὰ ληπτέα μέτρα, διὰ ν' ἀνασταλῆ καὶ νὰ πολεμηθῆ ριζικῶς τὸ φοβερὸν αὐτὸ κακόν. Χρέος μας ὅμως εἶναι νὰ ἐπισημάνωμεν, ὅτι ἀποτελεῖ πραγματικὴν συμφορὰν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν, χωρὶς τραγικὰς συνεπείας, νὰ παραμείνῃ, ὅπως γίνεταί τοῦτο σήμερον, τὸ ἕνα τέταρτον τοῦλάχιστον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ἄμοιρον κάθε συμμετοχῆς εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν σοικειωδεστέραν ἀκόμη συναλλακτικὴν ζωὴν.

Βεβαίως, δὲν ἀγνούμεθα, ὅτι τελευταίως καταβάλλονται, καὶ ιδιαίτερα ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Ἰδρυμα, φιλότιμοι προσπάθειαι διὰ τὴν ψυχικὴν τόνωσιν καὶ τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς ὑπαίθρου μας. Ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι ἡ νόσος εἶναι τόσοσ βαρεία, ὥστε χρειάζεται ἔξαρκος τῶν ψυχῶν μεγάλη, καὶ πρὸ παντὸς συντονισμὸς τῶν προσπαθειῶν. Ἡ εὐθύνη ἀνήκει εἰς ὅλους. Καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πάντοτε καὶ τὴν ἀμυντήριον ἀσπίδα, ἀλλὰ καὶ τὸ μαχητικὸν καὶ ἀσύντριπτον δόρυ τοῦ Ἔθνους μας. Ἀτυχεῶς ὅμως τὸ Κράτος τὴν ἔχει ἀποστερήσει παντελῶς ἀπὸ τὴν περιουσίαν της. Ὁ δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας ἀγωνίζεται κωροικτικῶς νὰ πείσῃ τοὺς καθεδόντας ἀρμοδίους, ὅτι ἔχουν ἐπὶ τέλος ἐπιτακτικὴν ὑποχρέωσιν, νὰ μεριμνήσουν διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῶν ἱερῶν μας.

Ἐρχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως αἱ ὑποδείξεις μας αὐταὶ συναρτήσουν κατανόησιν. Διότι εἰς τὸν τόπον μας ἀρέσκονται οἱ πάντες εἰς αὐτόνομον δρᾶσιν. Καὶ τὸ κακόν τελευταίως ὑπερεπλεόνασεν. Ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ καθοδηγῆ. Καὶ τῶν ποιμένων της, ὅπως θουσιάζονται ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιμνίου νὰ μὴ ἀγνοῆ τὴν μάνδραν.

Ἡ «Διακήρυξις τῶν δικαιομάτων τοῦ ἀνθρώπου».

Ὡς ἀνεκοινώθη ἤδη, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ μὴ συμμετάσχῃ εἰς τὸν ἐορτασμὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας, ἀφ' ὅτου ἀνεγνωρίσθησαν καὶ διεκηρύχθησαν παγκοσμίως «τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα».

Καὶ τοῦτο, διότι ἐπὶ σειρὰν ἤδη ἐτῶν τόσοσ ἀπροφασίτως καταπατῶνται τὰ δίκαια τῆς χώρας μας, ὥστε τὸ ἀπόσταγμα τῆς μικροτάτης πείρας της εἶναι, ὅτι ἡ «Διακήρυξις» αὐτή, διὰ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀνισχύρους, ἀποτελεῖ μίαν μεγαλόστομον φενάκην.

Καὶ ἡ μὲν ἀπόφασις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἐνέργεια πολιτικὴ, τῆς ὁποίας αὐτὴ καὶ ἐστάθμισε καὶ ὑπέχει τὰς εὐθύνas.

Ἡμεῖς ὅμως θεωροῦμεν χρέος μας, νὰ τονίσωμεν, ὅτι Διακηρύξεις ποὺ δὲν στηρίζονται εἰς τὴν ἀσάλευτον «πέτραν» τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πίστεως ἀποτελοῦν οἰκοδομήματα θεμελιωμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ τὰ ὁποία, «ὅταν ἔλθουν ποταμοὶ καὶ πνεύσους ἄνεμοι», καταρρέουν ὡς χάρτινοι πύργοι. Ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, μόνον ἐφ' ὅσον διευθύνεται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτᾷ εὐγένειαν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἄλλως ἀποβαίνει σπορὰ τριβόλων καὶ συγκομιδὴ ἀκανθῶν.

Εἰδοποιούμεν καὶ πάλιν.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» ἠσχολήθημεν καθηκόντως μὲ τὸ ἐσχάτως, ἐντελῶς ἀδοκῆτως, ἀναφρὲν ζήτημα τῆς συνάψεως διπλωματικῶν σχέσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους μὲ τὸ Βατικανόν. Ὡς «κάκιστα» δὲ ἀνακηθῆν ἐξαορακτικῶς τοῦτο, ὁμοφώνως σχεδόν, καὶ ὁ ἡμερησίος Τύπος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐξεθέσαμεν λεπτομερῶς καὶ μὲ πᾶσαν σαφήνειαν καὶ τὴν «ἰστορικὴν» ὄντως ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀλλὰ καὶ τὴν ῥητὴν δὴ λωσιν τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι θὰ σεβασθῆ ἀπολύτως τὰς ἀποφάσεις της. Ἀνετρέξαμεν δὲ καὶ εἰς τὸ παρελθόν, διὰ νὰ ἀπισημάνωμεν τὴν ἀμετάτρεπτον, κατὰ καιροῦς, γνώμην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ προειδοποιήσαμεν, ὅτι «οὐκ ἀτελεύτητα οὐδ' ἀπατηλὰ» εἶναι τὰ ὅσα βαθυγνωμόνως ἀποφασίζει.

Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τινες, παρασημαστικῶς κινούμενοι, θορυβοῦν εἰσέτι καὶ ἀνακινοῦν τὸ ζήτημα, εἰδοποιούμεν καὶ πάλιν τοὺς «ἀπτέρους» αὐτοὺς ὑποκινητὰς, ὅτι ματαιοπονοῦν, καὶ ὅτι ἔχομεν «Προκαθήμενον καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἀριστοπύκτως ἀγρυπνοῦντας ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων».

Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Τσίτσεστερ.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον του, δὲν παρέλιπεν εὐκαιρίαν ν' ἀπευθυνθῆ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν συμπαράστασιν της, ὅπως σταματήσουν οἱ ἀνήκουστοι βανδαλισμοὶ καὶ αἱ ἱεροσυλίαι, ποὺ διαπραττόνται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικὸς στρατιώτας ἐν Κύπρῳ.

Ἄλλ' ὅλαι αἱ παλλόμεναι ἀπὸ Χριστιανισμὸν καὶ ἀπὸ συγχρονισμένην ὑψηλόφρονα συνείδησιν ἐκκλησίες αὐταὶ τοῦ Προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας μας οὐδεμίαν ἀπολύτως συνήτησαν κατανόησιν, ὥσει ὄντως ν' ἀπηθύνθησαν πρὸς «τυφλοὺς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα», κατὰ τὸν ἀρχαῖον τραγικόν. Ἐσιώπησαν δὲ στεγανῶς οἱ πάντες. Ὁ Ἀγγλικανικὸς δὲ ἐκκλησιαστικὸς Τύπος, προφανῶς ἐμπνεόμενος, οὐδεμίαν κατώρθωσε ν' ἀνεύρη λέξιν φιλαδέλφον Χριστιανικῆς συμπαθείας διὰ τοὺς μαρτυρικοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους, καὶ διὰ τὰ ἐναντίον των διαπραττόμενα ἐγκλήματα.

Καὶ ὅμως ἐνομίζομεν, ἕως ἐσχάτως, ὅτι κατόπιν ἐργωδῶν προσπαθειῶν, εἶχε πραγματοποιηθῆ κάποια προσέγγισις καὶ ψυχικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μας!

Ἐξάίρεσιν μόνον ποιοῦμεθα τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Τσίτσεστερ, ὁ ὁποῖος ὀμιλοῦν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων διεκήρυξε γενναιοφρόνως, ὅτι «βδελύσσεται καὶ καταδικάζει ἀνεπιφυλάκτως τὰς βαρβαρότητας, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν ἐν Κύπρῳ». Ἄς εἶναι βέβαιος ὁ ἄξιός τῆς ἀποστολῆς του καὶ ὄντως εὐγενῆς Ἀγγλὸς Ἐπίσκοπος, ὅτι ἡ θαρραλέα αὐτὴ διαμαρτυρία του ἐδρίσκει ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Ἑλληνοφίλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος ἀπεφάσισε, καθ' ἣν εἶχε συνοδικὴν ἐγκρισιν, ὅπως τῇ 3ῃ προσεχοῦς Μηνὸς Σεπτεμβρίου τ. ἔ. ἀναχωρήσῃ διὰ Βελιγράδιον, ἀνταποκρινόμενος εἰς πρόσκλησιν τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Βικεντίου, καὶ ἀνταποδίδων τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπίσκεψιν τοῦ διαληφθέντος Πατριάρχου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου ἀπετελέσθη ἐκ τῶν ἐξῆς: Σεβ. Φιλιππῶν Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσοστόμου, Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου, Ἀρτῆς κ. Σεραφεῖμ, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελι, τοῦ Πανοσ. Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Κοντογιάννη, τοῦ Ἱερολογ. Διακόνου Διονυσίου Μπαϊράκτάρη, τοῦ Ἐντιμολογιώτατου κ. Θεοδοσίου Σπεράντσα, Διευθυντοῦ τοῦ ἐπισήμου Περιδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία», τοῦ ἀστυνομίου τῆς ἀσφαλείας τοῦ Μακαριωτάτου κ. Γεωργίου Ὁρφανάκου καὶ τοῦ κ. Τραϊανοῦ Κώστιτις διερμηνέως. Ἡ ἐν Σερβίᾳ παραμονὴ θὰ εἶναι 15θήμερος.

— Ὁ Μακαριώτατος, Συνοδικῆ ἐξουσιοδοτήσῃ, διεκπεραιοὶ τρεχούσης φύσεως ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος ἐπέστρεψε τῇ 3ῃ Αὐγούστου ἐκ τῆς ὀλιγοήμερου λουτροθεραπείας τὸν ἐν Ὑπάτῃ.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῇ 4ῃ τ. μ. ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ε. τοῦ Ἑλλήνου Πρεσβευτοῦ ἐν Ρώμῃ κ. Ἀργυροπούλου.

— Τῇ 5ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεθεώρησε τοὺς ἱ. ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν: Παναγίας, Ἁγίων Πάντων, Ἁγίου Νικολάου Κουκακίου καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου Πετραλώνων.

— Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τῇ 6ῃ τ. μ. τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Θεοφυλάκτου ὡς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Καμπανίας κ. Μεθοδίου. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Γρίβα, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ ἐπεσκέφθη τὴν ἐν Ἠλιουπόλει Ἱ. Μονὴν τῆς Θεομήτορος, ἔνθα ἐξήτασεν ἐπιτολίως διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὴν διοργάνωσιν τῆς Ἱ. Μονῆς.

— Τῇ 7ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν κ. κ. Ξ. Ζολώτα Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, Ε. Πεντζοπούλου Στρατηγῶ ἔ. ἄ. καὶ Κωνσταντίνου Προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ 7ῃ ἰσταμένου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν μὲν πρωίαν ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαίου, τὰς δὲ ἀπογευματινὰς ὡρας ἔσχε μακρὰν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαίου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς κανονικῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

— Τῇ 8ῃ τ. μ. ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν κ. κ. Μαλαμιδα βουλευτοῦ, Τρεμπέλα καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Τσάκωνα καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης καὶ Καρακατσάνη Γενικοῦ Διευθυντοῦ Σιβιτανιδείου Σχολῆς.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν Δρα Παναγιώτην Παναγιωτάκον.

— Τῇ 9ῃ τ. μ. ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου· τοῦ κ. Ἀποστολοπούλου· τοῦ Αὐλάρχου κ. Λελοῦδα· τοῦ βου-

λευτοῦ κ. Στ. Νικολαΐδη· τοῦ κ. Κωβαίου Συν/ρχου ἔ. ἄ. καὶ Ἐπιτροπῆν Ἑλλήνων Πρωτοπόρων Ἀμερικῆς.

— Τῇ 10ῃ τ. μ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν νέων ἀνθυπολοχαγῶν τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων.

— Ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεον ὑπεδέχθη τῇ 8ῃ τρέχοντος τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενεῖς, ἀφιχθέντας μετὰ τὸ ὑπερωκεάνειον «Ὀλυμπία», ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νικ. Βαλληνδράς, προσφωνήσας αὐτοὺς καταλλήλως ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῶν Ἐφημερίων

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν ἐστρεψε τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον καὶ τὰ προβλήματά του. Ἦδη κατόπιν ἐιδικῆς συσκέψεως μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, περὶ τῆς ὁποίας γράφομεν εἰς ἄλλῃ στήλῃν τοῦ παρόντος, ἐτακτοποιήθη τὸ ζήτημα τῶν ἀποδοχῶν τῶν Αἰδ. Ἐφημερίων. Ὅμιλῶν σχετικῶς ὁ Μακαριώτατος ἐδήλωσε εἰς τὸν Τύπον τὰ ἐξῆς:

Ἐὐθελοῦμαι εἰς τὴν εὐχαριστίαν θεοῦ νὰ σὰς δηλώσω, ὅτι αἱ καὶ ἐπανάληψιν συνεννοήσεσι μου μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθῶσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, κατέληξαν εἰς αἰσίον ἀποτέλεσμα. Ἦδη οἱ Ἐφημεριοὶ θὰ λαμβάνουν ἀνελλιπῶς τὸν μηνιαῖον μισθὸν των ἀπὸ τῶν Δημόσιων Ταμῶν. Δὲν θὰ ὑφίσταται πλέον ὁ κίνδυνος διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας, καθ' ὅσον, ὡς ἐδήλωσεν ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ ἐπάροχον αἰσθητικὴ εἰσφορὰ εἰσπράττεται ἀπὸ τοῦ Δημόσιου Ταμῶν. Εἶμαι ὑποχρωμένος νὰ εὐχαριστήσω εὐκρινῶς, προσωπικῶς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς ἀρμοδίους Ὑπουργοὺς διὰ τὸ μέτρον, καθὼς ἡ ἀποστολὴ του εἶναι μεγίστης σημασίας διὰ τὴν κοινωνίαν».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 8ης Μαρτίου, ἀποφασισθέντος ὅπως γένηται μερικὴ ἀνασυγκρότησις τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐνεκρίθη ὅπως, ἀντὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυδωνίων κ. Ἀγαθαγγέλου, οἰκουρουύτος, καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτωνος, κληθῶσι μελῆ αὐτῆς οἱ Σεβ. Μητροπολίται Προικοννήσου κ. Φιλόθεος καὶ Χαλδίας κ. Κύριλλος.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 5ης Ἀπριλίου, ἡ ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, εἰς ἐπιβράβειυσιν τῶν μέχρι τοῦδε ὑπηρεσιῶν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μελίτης κ. Ἰακώβου, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῶ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ προέκτασιν τῆς παρ' αὐτῶ θέσεως αὐτοῦ, προήγαγε τὸν Ἐπίσκοπον Μελίτης εἰς Μητροπολίτην.

Ἡ ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 5ης Ἀπριλίου διὰ ψήφων κανονικῶν, γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῶ πρὸς ἐκλογὴν Ἐπισκόπου τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ἀπαμείας, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβος Βίρβος, προϊστάμενος τοῦ ἐν Λονδίῳ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἡ χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐψηφισμένου ἐγένετο τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, 13 Μαΐου, ἐν τῷ ἐν Λονδίῳ καθεδρικῷ ναῶ τῆς Ἁγ. Σοφίας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυσταίρων κ. Ἀθηναγόρου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Βίβλας κ. Ματθαίου, Ρηγίου κ. Μελετίου καὶ Θερμῶν κ. Χρυσοστόμου.

— Προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ψήφων κανονικῶν γενομένων, τῇ 5ῃ Ἀπριλίου, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῶ, πρὸς ἐκλογὴν Ἐπισκόπου τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Μηλιτουπόλεως, Ἐπίσκοπος Μηλιτουπόλεως ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ναθαναήλ, Σχολάρχης

τῆς Ἀθωνιάδος Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Ἡ χειροτονία τοῦ νεοεκλεγέντος Ἐπισκόπου ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως γένηται ἐν Καρυαῖς Ἁγίου Ὁρους ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Ἰακώβου, Ἰμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτωνος καὶ Μαρωνείας κ. Τιμοθέου. Ἡ χειροτονία ἐγένετο ἐν τῷ Ι. ναφῷ τοῦ Σεραγίου, τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων, 20ῆ Μαΐου, τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Δισυναίου Συνάξεως, πολλῶν Μοναχῶν, τῶν Ἀρχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν Καθηγητῶν καὶ Μαθητῶν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς.

— Καθ' ἃ γράφει ἡ «Ὁρθοδοξία», συμφώνως πρὸς ἐκφρασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Δρος κ. Τζώφφρεϋ Φίσερ, ἀφίκετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τούτῳ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γιβραλτάρ κ. Θωμά καὶ τοῦ αἰδευ. κ. Ἐμβέρτου Οὐάδδαμ, Γραμματέως τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν σχέσεων Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προωθήσεως τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Οἱ δύο οὗτοι σεβάσμιοι Ἀγγλικανοὶ ἀντιπρόσωποι ἐγένοντο ἐπίσημως δεκτοὶ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ Τρίτῃ, 8ῃ Μαΐου, ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἧτις ἐκράτησεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατριαρχικὴν τράπεζαν. Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ ἐπὶ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ τῶν Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπὴ ἐπεκονιῶνυσε μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας, σχοῦσα δύο συναντήσεις μετ' αὐτῆς, μίαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8ῃ Μαΐου, καὶ τὴν ἑτέραν ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, τῇ ἐπομένῃ, 9ῃ Μαΐου. Μετὰ τὰς ἐπαφὰς ταύτας, ἐξεδόθη ἀπὸ κοῖνου τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν:

«Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας ἐδέχθη, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Δρ. Φίσερ, τῇ Τρίτῃ, 8ῃ Μαΐου, τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Γιβραλτάρ κ. Θωμᾶν καὶ τὸν αἰδευ. κ. Ἐμβέρτου Οὐάδδαμ, γραμματέα τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν σχέσεων Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανῶν τούτων Ἀντιπροσώπων καὶ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μαξίμου ἐπὶ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπῆς, διεξήχθησαν συζητήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν σχέσεων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Αἱ συζητήσεις διεξήχθησαν ἐν ἀτμοσφαιρᾷ ἀδελφικοῦ πνεύματος, συμφωνηθέντος, ὅπως χρησιμοποιοῦνται πᾶσα εὐκαιρία, πρὸς προώθησιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο ἐνδιαφερομένων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένων ἀγαθῶν σχέσεων».

Ἱερὰ Μητρόπολις Αὐστραλίας

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας ὁσημέραι ἐξελισσομένη εἰς ἐπίκαιρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μητρόπολιν, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς μεταβάσεως ἐκεῖ Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων μεταναστῶν, ἔχει ἀνάγκη ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς ἀναδιοργανώσεως, ἵνα καταλάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν. Οὕτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας, κληθεὶς συνοδικῶς, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα συνεργασθῇ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸν καταρτισμὸν προγράμματος θρησκευτικῆς, πνευματικῆς καὶ κοινοτικῆς ἀναπτύξεως τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ.

Ἀρχιεπισκοπὴ Θουαίρων

Ἡ ἐν Παρισίοις ἐπιφελῶς δρῶσα ὀργάνωσις «Σύνδεσμος», στοχαζομένη, ἐντὸς τοῦ πλαισίου πάντοτε τῆς δράσεως τοῦ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν κινήσεων καὶ Ὀμίλων τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Νεολαίας, ὀργανώνει ἐν τῇ ἐν Πάτμῳ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Συνεδριον τῆς Ὁρθόδοξου Νεολαίας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπὸ 20ῆς μέχρι 26ῆς προσεχούσης μηνὸς Σεπτεμβρίου. Τὰ ὡς ἄνω ἀνήγγειλε τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Ἰωάννης Μέγενδωρφ, Ὑψηλότης ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Ὁρθόδοξῳ Ρωσικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Θεο-

λογίας καὶ ἐξητήσατο ὅπως τοῦ Συνεδρίου τούτου προεδρεύσῃ ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Σχετικῶς ὠρίσθη συνοδικῶς, ὅπως εἰς τὸ ὡς ἄνω Συνεδριον ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Στυρίδων, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μελέτιος, Ἠγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Πάτμου, ὁ κ. Βασ. Σταυρίδης, ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μάξιμος Δασκαλάκης, Διευθυντῆς τῆς Πατριάρχου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

Ρωσικὸν Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον

Τὸ ἐν Παρισίοις Ρωσικὸν Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον τοῦ Ἁγίου Σεργίου ἐώρτασε τὸν παρ. Ἰούνιον τὴν 31ῃν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς λειτουργίας του. Τῶν τελετῶν προϊστάτο ὁ πρῦτανος τούτου Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κατάνης κ. Κασσιανός. Ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰνστιτούτου κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ὠμίλησεν ὁ καθηγητῆς αὐτοῦ κ. Α. Ζάντερ μετὰ θέμα «Ἡ συμβολὴ τῶν Ρώσων διανοουμένων». Ἐπὶ τῶν πεπραγμένων δὲ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1955-1956 ὠμίλησεν ὁ ὑφηγητῆς αὐτοῦ κ. Β. Μπομπρίσκου. Ἀνέφερε πρῶτον τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου κ. Κασσιανοῦ νέαν μετάφρασιν εἰς τὴν ρωσικὴν τῆς Κ. Διαθήκης, τὰ συγκληθέντα ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ συνέδρια καὶ ἰδίως τὸ Λειτουργικόν, τὰ 18 κονσέρτα τῆς χορωφίας δοθέντα εἰς 15 διαφόρους ἀγγλικὰς πόλεις, τὰς διαλέξεις κλπ. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐφοίτησαν Ρώσοι φοιτηταί, Ἕλληνες, Σέρβοι, Βούλγαροι, Γερμανοὶ καὶ Ἀμερικανοί. Κατὰ τὰ 31 παρελθόντα ἔτη 6 ἀπόφοιτοι τοῦ Ἰνστιτούτου ἔγιναν Ἐπίσκοποι, 9 διδάσκουν ὡς Καθηγηταὶ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον καὶ 128 ἐργάζονται εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσην καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Εὐγενίου συνήλθεν ἐκτάκτως τῇ 28ῃ καὶ 29ῃ τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαΐου ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος Κρήτης ἐκ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Ἀθανασίου, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Ἀγαθαγγέλου Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Εὐδοκίμου καὶ Ἱερὰς καὶ Σητείας κ. Φιλوثέου, παρόντος καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κωνσταντίνου Μπόνη, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὀρθοσκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Θέματα περὶ τὰ ὅποια ἠσχολήθη ἡ Ἱ. Σύνοδος ἦσαν ἄφ' ἐνός μὲν ἡ κύρωσις ὑπ' αὐτῆς τοῦ κατάρτισθέντος καὶ ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐγκριθέντος νομοσχεδίου περὶ Καταστατικῶν Νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, Μητροπόλεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διοικουμένης κατὰ τὸ ἀρχαιότατον κανονικὸν διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν Ἐπισκοπῶν καὶ ἄλλα θέματα.

Ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος, συμφώνως τῷ 276/1900 Καταστατικῷ Νόμῳ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας ἐξελέξε τούς κάτωθι Ἀρχιμανδρίτας ὡς ὑποψηφίους διὰ τὰς χηρευοῦσας Ἐπισκοπὰς: Ἀρκαδίας: Τιμόθεον Παπουτσάκην παμψηφεῖ. Φιλόθεον Βουζουνεράκην διὰ ψήφων τεσσάρων (4) καὶ Ἀρκάδιον Ἀρκαδίου διὰ ψήφων τριῶν (3). Λάμπην καὶ Σφακίων: Εἰρηνοαῖον Γαλανάκην διὰ ψήφων τεσσάρων (4). Ἰσιδωρον Ρουσοχατζάκην διὰ ψήφων τεσσάρων (4) καὶ Εὐμένιον Καραπιδάκην διὰ ψήφων τριῶν (3). Πέτρας: Δημήτριον Μπουρλάκην παμψηφεῖ. Μάξιμον Δασκαλάκην διὰ ψήφων τριῶν (3) καὶ Ἀνθιμον Βαρδάκην διὰ ψήφων δύο (2). Συμφώνως τῷ Καταστατικῷ, ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς διὰ Β. Διατάγματος, προκαλούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Ὀρθοσκευμάτων, θέλει προκρίνει ἕνα ἐκ τῶν τριῶν δι' ἐκάστην Ἐπισκοπήν. Μεθ' ὃ θὰ γίνῃ ἡ χειροτονία αὐτῶν ἐν Ἡρακλείῳ. Ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος Κρήτης ἠσχολήθη καὶ μετὰ τὰς ἐπισημασθεὶς καὶ διοικητικῆς φύσεως ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν αἱ προσήκουσαι ἀποφάσεις.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατά προσφάτους δημοσιογραφικάς πληροφορίας ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης κ. Χριστοφόρος ἀναρρώσας ἤδη πλήρως ἐκ τῆς μακρᾶς του ἀσθενείας ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων του καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ προσπάθεια ἐξωεκκλησιαστικῶν κύκλων νὰ ὑπεισέλθουν εἰς τὰ θέματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων συνεχίζεται. Οὕτως ἐδημοσιεύθη εἰς τοὺς «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου ἄρθρον, ἀσυνέτως παρεμβατικὸν εἰς τὰ ἐσωτερικά του σεβασμίου τούτου Πατριαρχείου. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ καταβάλλεται ἡ προσπάθεια νὰ κριθοῦν δυσμενῶς οἱ Τουρκικοὶ Κανονισμοὶ τοῦ 1877, περὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, καὶ νὰ ἐπαναφερθοῦν ὑπὸ μορφήν νόμου τῆς Ἰορδανικῆς Κυβερνήσεως οἱ Ἀγγλικοὶ τοιοῦτοῦ τοῦ 1942 (ἐν προσχεδίῳ διατυπωθέντες καί, ὡς μὴ γενόμενοι ἀποδεκτοί, μηδέποτε ἐφαρμοσθέντες). Ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων δὲν θεωρεῖται σοβαρὰ ἡ προσπάθεια μειώσεως τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος χαρακτήρος, τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ Τουρκικοὶ Κανονισμοὶ τοῦ 1877, διακρινόμενοι διὰ τὴν πλήρη αὐτῶν ἀντικειμενικότητα καὶ ἐν πολλοῖς προστατεύοντες καὶ Λατινικὰ ἀκόμη «δικαιώματα», ἀμφισβητούμενης ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων σημασίας.

Ἄλλ' ἡ σημασία τοῦ Βρετανικοῦ τούτου ἄρθρου συμπύπτει πρὸς τὸ νόημα ἐτέρου ἄρθρου, δημοσιευθέντος πρὸ καιροῦ εἰς τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Σπίγκελ», ὅπερ, ἀπὸ Λατινικῆς ἀπόψεως ὁρμώμενον, ἐπεζήτη νὰ ἐμφανίσῃ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὡς σημεῖον δῆθεν ἐπικειμένης ἐκμεταλλεύσεως τῆς Σοβιετικῆς πολιτικῆς. Τοῦτο εἶναι ὡς γνωστὸν ἀνακριβές, διότι ἡ ἀνακρίσις τοῦ Ἰ. Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ ὁποῖου τὰ σχέδια ἀπὸ κοινοῦ ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος ἀρχιτέκτονες ἐσχεδίασαν, γίνεται ὡς πρὸς τὸ κύριον καὶ ὀρθόδοξον μέρος τοῦ Ναοῦ, διὰ χρημάτων τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, συμποσούμενων εἰς ἄνω τῶν 400.000 λιρῶν στερλινῶν Ἀγγλίας.

Συνεπῶς, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ νομικοῦ καθεστῶτος, ὅπερ ἡ Ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις μετὰ σοφίας καθιέρωσε, συνιστᾷ συμπτῶσιν ξένων συμφερόντων, ἅτινα ὑποδαυλίζονται «μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ Γκλάμπ Πασσᾶ» — ὡς τονίζει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς — καὶ ἀποσκοποῦν δῆθεν εἰς τὸ «νὰ νομιμοποιήσουν τὰς σχέσεις τῶν Ἀραβορθοδόξων μετὰ τὴν Ἰορδανικὴν Κυβέρνησιν».

Ἡ προσπάθεια τῶν ἐξωεκκλησιαστικῶν κύκλων, ὅπως συγκατατεθῆ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἐν λόγῳ Νομοσχεδίου, ἀπέτυχε. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐπέστρεψε τὸ Νομοσχέδιον εἰς τὴν Ἰορδανικὴν Κυβέρνησιν μετὰ τὴν δήλωσιν, ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν. Συνεπῶς πᾶσα περαιτέρω ἐπιμονὴ τῶν ἐξωεκκλησιαστικῶν κύκλων νὰ πιέσουν τὴν Ἰορδανικὴν Κυβέρνησιν, πρὸς ψήφισιν τοῦ Νομοσχεδίου, θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ζητήματα διεθνούς δικαίου.

Ἀλλὰ τοῦτο — κατὰ τοὺς καλῶς πληροφορημένους κύκλους — θὰ ἀποφευχθῆ ὅπωςδήποτε, λόγῳ τῶν ἀναμενόμενων σοβαρωτάτων διαβημάτων καὶ φιλικωτάτων ἐκδηλώσεων, αἰτινες θεωροῦνται ἐπικείμενα.

— Ἡδὴ ἀνηγγέλη δωρεὰ 400.000 λιρῶν στερλινῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐκ τῆς εἰσφορᾶς πιστῶν (ἐνίων πιθανῶς ἐξ Ἀμερικῆς). Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀφίχθησαν εἰς Ἱεροσόλυμα πλειστάκις οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου κ. κ. Παρασκευόπουλος καὶ Ὁρλάνδος, διὰ τὴν προώθησιν τοῦ θέματος. Τελευταίως σιγῇ καλύπτει τὸ θέμα, διατὶ δὲν προωθήθη τὸ ὅλον ζήτημα καὶ συνεπῶς μένει ἐν ἀχρηστίᾳ τὸ ὡς ἄνω ποσόν.

— Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀγωνίζεται συνεχῶς νὰ ἀξιοποιῆ τὴν πνευματικὴν παρουσίαν του. Ὑπὸ Ὁρθοδόξων δὲ πηγῶν πιστεύεται, ὅτι τελικῶς δὲν πρόκειται νὰ διαρραγῆ ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ λόγους Λατινικῆς κατισχύσεως εἰς τὴν κρίσιμον ἰδίᾳ ταύτην στιγμὴν τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας. Ἡ διάσπασις τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ λόγους κειμένους ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, τελικῶς ὑπηρετεῖ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Καὶ οὐδεὶς παρ' ἡμῖν πιστεύει, ὅτι Ὁρθόδοξοι ἐγένοντο ὅργανα ξένων, ἢ ἀντιθέτων πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν δυνάμεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ τεύχος αὐτῆς τοῦ Μαΐου περιγράφει τὴν εἰς Ἡ. Π. τῆς Ἀμερικῆς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκ Ρώσων κληρικῶν ἀντιπροσωπείας μετὰ ἐπι κεφαλῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κρουτίτσκι κ. Νικόλαον καὶ σχετικὰς δηλώσεις τούτου ἐν σχέσει πρὸς τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ἐδήλωσε, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐμένει εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ 1948 περὶ μὴ συμμετοχῆς. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, συνέχισε, ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ μετ' αὐτῆς ὑπογράψασαι τὴν ἀπόφασιν λοιπαὶ Ἐκκλησίαι, πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσουν καὶ πάλιν. Ὁ ἐκπρόσωπος δὲ τοῦ Π. Σ. Ε. Dr Fry ἐπρότεινε ὅπως κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους αὐτοῦ γίνῃ μία συνάντησις Ρώσων Κληρικῶν καὶ ἐκπροσώπων τοῦ Π. Σ. Ε.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κρουτίτσκι κ. Νικόλαος, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς ἀντιπροσωπείας ἐξ ὀκτὼ ὀρθοδόξων Ρώσων κληρικῶν ἐπεσκέφθη προσφάτως ἐπὶ 11 ἡμέρας τὰς Ἡ. Π. τῆς Ἀμερικῆς, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του εἰς Μόσχαν, ὁμιλῶν ἀπὸ ραδιοφώνου ἐξέφρασε τὴν ἰκανοποίησιν του διὰ τὴν ἀδελφικὴν ὑποδοχὴν, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἐκεῖ ἡ ἀντιπροσωπεία. Εἰς σχετικὴν δὲ ἐρώτησιν ἐκπροσώπου τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ περὶ τῶν ἐντυπώσεων του ἐκ τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἐπισκέψεώς του εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἀποστολὴ μας εἶχεν εὐλικρινεῖς συζητήσεις ἐπὶ θρησκευτικῶν θεμάτων μετὰ ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας τῶν Ἡ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Σημεῖόν με εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ μας συνήτησε μεγάλην καὶ ἀδελφικὴν φιλοξενίαν ἀπὸ τοὺς ἐν ταῖς Ἡ. Π. Α. ἀδελφούς μας. Καθ' ὅλην τῆς διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας ἐκεῖ μᾶς περιέβαλλε μία ἀτμόσφαιρα προσοχῆς καὶ φιλίας. Εἰς συζητήσεις μετὰ Ἀμερικανούς δι' ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ζωῆς ἡσθιάνθημεν, ὅτι οἱ λαοὶ αὐτοὶ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἐπικρατήσεως εἰρήνης καὶ φιλίας μεταξὺ τῶν λαῶν».

— Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἐκυκλοφόρησε νέαν ρωσικὴν μετάφρασιν τῆς Π. Διαθήκης, τὴν πρώτην μετὰ τὸ 1918. Ἐπίσης νέαν μετάφρασιν τῆς Κ. Διαθήκης μετὰ τοῦ Ψαλτηρίου. Αἱ μεταφράσεις εἶναι εἰς τὴν νέαν ρωσικὴν γλῶσσαν.

— Κατὰ τὸ διάστημα 9 Ἰουνίου - 2 Ἰουλίου τρεῖς θεολόγοι Καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν Ἀκαδημιῶν τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Λένινγκραντ προσκληθέντες ἐδίδαξαν καὶ ἔδωσαν διαλέξεις εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βόννης καὶ ἄλλων Κολλεγίων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Τὰ θέματα τῶν ἦσαν: α) Ἡ Θεολογία τοῦ Μ. Βασιλείου. β) Ὁ ρόλος τῶν λαϊκῶν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. γ) Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δ) Ὁρθόδοξος Θεολογία. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐγένοντο πολλὰ δεξιῶσις πρὸς τιμὴν τῶν Ρώσων αὐτῶν καθηγητῶν.

— Κατὰ τινὰ ἐκπομπὴν τοῦ ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας ἀνήγγειλεν, ὅτι πολλοὶ καθεδρικοὶ καὶ ἄλλοι ἱεροὶ ναοὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Οὐραλίων ὁρέων, ἐπιδιορθῶνται μετὰ ἐξοδα τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως καὶ παραδίδονται εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Διονύσιος, ἡγέτης τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, προσέφερε τὸν σταυρὸν τοῦ ἁγίου Ἰωαννουκίου εἰς δύο Ἐπισκοπελιανούς Ἐπισκόπους τῶν Ἡ. Π. τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Σημαντικαὶ ἐξελίξεις ἔλαβον χώραν κατὰ τοὺς 12 τελευταίους μῆνας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Βουλγαρίας. Οὕτω λ.χ. διελύθη ὁ «Ἱερατικὸς Σύνδεσμος». Οὗτος, ἰδρυθεὶς τῷ 1945, ἐχρησιμοποιήθη παρὰ τῆς Κομμουνιστικῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον, ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς νὰ διαίρησιν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ Ἐκκλησία ἰσχυροτέρα, ἐπιτυχοῦσα τὴν

διάλυσίν του, διότι υπενόμευε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κύρος τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων, προβάλλων πολὺς ἀντικανονικὰς ἀπαιτήσεις.

Ἐν ἄλλο ἀπροσδόκητον γεγονός ὑπῆρξεν ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ πανισχύρου Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱ. Συνόδου Ἐπισκόπου Ἀγαθονικεῖας Ἰωνᾶ εἰς τὴν προτέραν θέσιν αὐτοῦ, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Μονῆς Μπάκοβο. Ἐλέγεται, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωνᾶς προωρίζεται ὡς διάδοχος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σόφιας. Ἐκπεσὼν τῆς θέσεώς του, ἀπεστάλη πάλιν εἰς τὴν Μονὴν του, μετὰ τὴν κατηγορίαν, ὅτι «καπηλεύεται τὴν εἰρήνην». Εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπείαν τῆς Ἱ. Συνόδου διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ἀρχιμ. Μάξιμος, ἀπὸ τοῦ 1950 Ἱ. Προϊστάμενος ἐν τινὶ ναῶ τῆς Σόφιας.

Δὲν εἶναι ἄμοιρος σημασίας ἡ παῦσις τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Περισοδικοῦ «Ντουχόβνα Κιουλτοῦρα» καὶ ὁ διορισμὸς εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου Τραϊανουπόλεως Συμεὼν, ἔχοντος συμπληρώσει τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ Παλαιοκαθολικῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βέρνης. Ὁ Ἐπίσκοπος Συμεὼν ἔχει τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου, πρὸς ἐκπλήρωσιν «ἰδιαίτερων καθηκόντων», ὧν συγχρόνως καὶ Ἀρχιεπισκοπάρχου τοῦ ὡς ἂν Περισοδικοῦ. Ὅλοι αἱ ἐξελίξεις αὗται φαίνονται ἐξαρτώμεναι ἀπὸ τὴν νέαν τακτικὴν τοῦ Κρεμλίνου, εἰς τὴν ὁποίαν μία ἡνωμένη Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ὡς εὐχρηστότερον ὄργανον. Ἡ νέα γραμμὴ τῆς Μόσχας ἀπέναντι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῶν δορυφόρων τῆς, φαίνεται ἐφαρμοζομένη καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ. Οὕτω, μετὰ τὴν ἀπόπειραν διαίρεσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀποτυχίαν αὐτῆς, παρέχεται εἰς τοὺς Ἐπισκόπους περισσότερα ἐλευθερία δράσεως, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι οὕτω τὸ Κράτος θὰ κατορθώσῃ νὰ κρατῇ τὴν Ἱεραρχίαν ὑποχείριον.

Ἡ χωροδία τοῦ ἐν Σόφια Σεμιναρίου τῆς Ὁρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔκαμε τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον τὴν πρώτην αὐτῆς δημοσίαν ἐμφάνισιν εἰς συναυλίαν. Παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἡ χωροδία παρουσίασε καὶ ἄλλα λαϊκὰ καὶ πατριωτικὰ ἄσματα. Τὴν συναυλίαν παρηκολούθησε καὶ ὁ Ἐξάρχος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας Κύριλλος καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ καὶ πλῆθος κόσμου.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἰαπωνίας σήμερον ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 35.000 πιστοὺς, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἰαπωνικῆς καταγωγῆς, μετὰ 30 περίπου Κοινότητας καὶ ἰσαριθμοὺς ἱερεῖς. Τὴν διαποίμανσίν των ἔχει ὁ Ρώσος τὴν καταγωγὴν Ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος, ἐξαρτώμενος κανονικῶς ἀπὸ τὴν αὐτόνομον Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς.

Αἱ μεγάλοι ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

- 1.— Τὸ ἀνοίγμα τοῦ Σεμιναρίου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ 33 ἔτη παρεμείνε κλειστόν.
- 2.— Ἡ ἰδρυσις καὶ λειτουργία ἐνὸς Ὁρθοδόξου Ἰαπωνικοῦ Σχολείου, ἐξαρτώμενου ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀρχίσῃ ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἰς Ἰαπωνικῆν γλῶσσαν, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐτοιμάζῃ τοὺς ἱεροσπουδαστάς, ὡς καὶ λαϊκοὺς Ἱεραποστόλους.
- 3.— Ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Οὐδεμία Ἐκκλησία εὐρίσκειται εἰς κατάστασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ χρῆσθῃ ἐπιδιορθώσεως.
- 4.— Ἡ αὔξησις τῶν μισθῶν τῶν ἱερέων. Ἀμείβονται πολὺ κατώτερα τῶν ἀναγκῶν των. Ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῶν ἄλλων θρησκευμάτων λαμβάνουν μισθὸν κυμαινόμενον μετὰ 15 καὶ 20 χιλιάδων γιέν. Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν μισθοδοτοῦνται μετὰ περισσότερας τῶν 5000 γιέν. Ὡς ἐκ τούτου διάγουν ζωὴν στερήσεων, πράγμα τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν ὄλην ἐμφάνισιν των.

Τὸ μαρτύριον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἰαπωνίας ἤρχισε τὸ 1925, μετὰ τὴν ἀνοδὸν τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἰαπωνίας. Ἐκορυφώθη δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Ὁ Μητροπολίτης ἐφυλακίσθη. Ὑπέφερον ἀληθινὰ μαρτύρια εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀπεφυλακίσθη ὀλίγον πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, καὶ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ἀπέθανε, συνεπεία τῶν κακώσεων καὶ τῆς ἐξαντλήσεως, ἣν ὑπέστη ἐν τῇ φυλακῇ. Ἡ ἐχθρική στάσις τῆς στρατιωτικῆς κυβερνήσεως ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνετέλεσεν εἰς τὴν μείωσιν τῆς ἀριθμητικῆς τῆς συ-

νάμεως. Πολλοὶ ἐγκατέλειψαν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς ἐκ τούτου ἔκλεισαν τὰς πύλας των. Μερικοὶ δὲ πιστοὶ διὰ νὰ προφυλάξουν ἑαυτοὺς ἔκαυσαν τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας καὶ τοὺς Σταυροὺς, τὰ ἱερώτερα σύμβολα τῆς Ὁρθοδόξου οἰκουμένης.

Ἐκτὸς πέντε ναῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς πόλεις Τόκιο, Κιγιότο, Τοιοχάσι, Χαντοκάτι καὶ Σαμπόρο, ὅλοι αἱ ἄλλαι κατεστράφησαν ἀπὸ βόμβας κατὰ τὸν πόλεμον.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μεταξὺ τῶν θαρραλέων φωνῶν ὑπὲρ τῆς Κύπρου ἐντὸς τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων ἦτο καὶ ἡ τοῦ Ἄγγλου Ἐπισκόπου τοῦ Τσίτσεστερ, ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ὁποῖου δημοσιεύομεν περαιτέρω ἀπὸ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα:

«Ὁρεῖται ἐξ ἀρχῆς νὰ τονίσω, ὅτι βδελύσσομαι καὶ καταδικάζω ἀνεπιφυλάκτως τὰς βαρβαρότητας, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν ἐν Κύπρῳ. Συναισθάνομαι δὲ παραλλήλως τὴν τρομερὰν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκονται ὁ στρατὸς μας καὶ ἡ ἀστυνομία ἐκεῖ. Ὁμιλῶ ἀπὸ μιᾶς ὠρισμένης σκοπιᾶς, τὴν ὁποίαν καθορίζουν αἱ στεναὶ σχέσεις μας μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, διατελέσας μέλος τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Νῦν δὲ ὡς ἐπίτιμος πρόεδρος αὐτῆς, εὐρίσκομαι, ὡς εἶναι φυσικόν, εἰς στενήν ἐπαφήν πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην πολλῶν Ἐκκλησιῶν, ἀνὰ τὴν οἰκουμένην. Δὲν ὀμιλῶ, βεβαίως, ἐνταῦθα ἐξ ὀνόματος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Συνδιελέχθη ὁμως καὶ ἤκουσα τὰς ἀπόψεις ἐξεχόντων μελῶν αὐτοῦ ἐν Γενεύῃ καὶ Λονδίνω. Πρὸς τούτους, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου προσωπικὴν δήλωσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ἐν λόγω Συμβουλίου Δρος Φίσερ Τ' Οὐφτ, γενομένην τὴν 13ην Μαρτίου. Κατὰ τὴν ἀποψιν ταύτην, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι τὸ ἐνδεειγμένον πρόσωπον διὰ νὰ ἐκφράξῃ ὄχι μόνον τὴν ἐκκλησιαστικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν θέσιν ἐν Κύπρῳ. Τούτο ἀποτελεῖ συνεχέαν μακροχρόνιον παραδόσεως. Πρόκειται περὶ τοῦ ρόλου, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παλαιότερον καὶ ἐναντι τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας. Γράφει, λοιπόν, ὁ δόκτωρ Φίσερ Τ' Οὐφτ: «Ἄν καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς τε ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡγέτου λογικῶς διακρίνονται ἢ μίαν τῆς ἄλλης, ἐν τούτοις διὰ τὸν λαὸν ἀποτελοῦν τὴν ἑνὴν ἀδιαχώριστον. Δέον ὅθεν ὅπως τονισθῆ μετὰ πάσης δυνατῆς σαφηνείας, ὅτι ἡ ἐξόριστις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου ἔσχε βαθυτάτην ἀπήχησιν ἀνὰ πάσας τὰς γερὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας». Εἰς πολλὰς περιπτώσεις κατὰ τὰ πρόσφατα ἔτη, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ δηλώσεων καὶ ἀποφάσεων αὐτοῦ, κατεδίκασε τὰς πράξεις τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστῶτων καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ οὗτοι ἀπέτελεσαν παρηγορίαν διὰ τὰς σκληρὰς δοκιμαζομένας Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας. Συνάδελφοι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὠμίλησαν περὶ τῆς ἀνὰ σύμπασαν τὴν οἰκουμένην ἀντιδράσεως. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἡ χριστιανικὴ κοινὴ γνώμη ἐσκανδαλίσθη καὶ ἐταράχθη ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου (δηλαδὴ τῆς ἐξορίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου). Ἡ πρᾶξις αὕτη ἐχαρακτήρισθη ὡς στερουμένη ἠθικῆς βάσεως. Τὸ γεγονός τούτο, εἶναι δεινὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ βρετανικοῦ γοήτρου καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐμειώθη ἡ ἰκανότης τῶν Βρετανῶν, ὅπως ἐμφανίζονται ὡς ὄργανα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἡ πολιτικὴ μας ἐπὶ τοῦ παρόντος στερεῖται ἐπαρκούς ἠθικῆς βάσεως καὶ πολιτικὴ ἄνευ τοιαύτης βάσεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἡ ἐξορία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπῆρξε λάθος τῆς πολιτικῆς μας. Ἡ πολιτικὴ αὕτη εὐρίσκειται ἐκτὸς ἐπαφῆς πρὸς τὰς πραγματικότητας τοῦ συγχρόνου κόσμου. Ἡ Μ. Βρετανία δὲν πρέπει νὰ ἀποξενωθῆ τῆς εὐνοίας τῆς κοινῆς γνώμης ἢ δὲ πολιτικῆς καὶ ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ πρέπει νὰ ἀναθεωρηθῆ. Ἡ ἐμμονὴ μας εἰς τὸν ἀποικιακὸν χαρακτήρα τῆς πολιτικῆς μας ἐν Κύπρῳ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ γεγονός τούτο δίδει ἔδαφος εἰς τοὺς κομμουνιστάς, ἵνα ἀνοίξουν ῥαγυὴν εἰς τὸ δυτικὸν ὄπλοστάσιον. Πρόκειται σήμερον περὶ ἀπειλῆς ἐναντι τῆς δυτικῆς ἀμύνης καὶ ὑφίσταται μέγιστος κίνδυνος μήπως ἀπολέσωμεν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν. Οἱ Ἀσιάται ἀντιδρῶν ἐντόμως καὶ πιστεύω, ὅτι ἀν τὸν ἀπολέσωμεν θὰ ἀπολέσωμεν ἐνωρὶς τὸ πᾶν. Ὁ κατ' ἐξοχὴν δι' ἡμᾶς κίνδυνος δὲν εὐρίσκειται τόσον εἰς τὸ στρατιωτικὸν πεδῖον, ὅσον εἰς τὴν κονίστραν τῶν ἰδεῶν».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 1660
 Διεκπ. Π130 } Ἀθήνησι τῇ 14ῃ Ἰουλίου 1956

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 877

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον», ὅπερ ἐπὶ 30ετίαν ἐξεδίδετο ὑπὸ τοῦ Πρωτονοταρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Φαρλέκα, παραχωρηθὲν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐκδίδεται, ὡς γνωστόν, προνοίᾳ καὶ μερίμνῃ αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 καὶ ἐξῆς.

Τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον» εἶναι ὁ ἐπίσημος καὶ ὑπεύθυνος ὁδηγὸς διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ ἑνιαυτοῦ, καὶ φέρει τὴν ἐγκρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ὀφειλόντων νὰ χρησιμοποιῶσι μόνον τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκδιδόμενον «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον», ὡς ἐγνωσθῆ Ὑμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 743)30-1-1953, καὶ ὑπ' ἀριθ. 845)2-2-1956, Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων, ὧν ἡ τήρησις καὶ αὐθις, διὰ τῆς παρουσίας, ὑπομνησκεται Ὑμῖν. Ἦδη, ἀποφάσει Συνοδικῆ, καθηρίσθη Συνοδικῆ Ἐπιτροπῆ, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου» τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1957.

Ὅθεν, παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ἵνα μέχρι τέλους, τὸ πολὺ, τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Αὐγούστου, γνωρίσητε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πᾶσαν τυχὸν μεταβολὴν, γενομένην ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς θεοσώτοις Ἐπαρχίαις, προκειμένου νὰ καταχωρισθῇ αὕτη εἰς τὸ οἰκείου μέρος τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου» τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Βάσιν θὰ ἔχητε, ἐν προκειμένῳ, τὰς δημοσιευθείσας πληροφορίας περὶ τῶν ὑμετέρων Ἐπαρχιῶν εἰς τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ τρέχοντος ἔτους 1956.

Ἐπίσης δεόν ὅπως ἐνημερώσητε τὴν Ἱεράν Σύνοδον καὶ ἐπὶ τυχὸν ἐπελθουσῶν μεταβολῶν ἐν ταῖς ὑμετέραις Ἐπαρχίαις, ὅσον ἀφορᾷ: α) Εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς Ἐφημερίους, κατὰ μισθολογικὰς κατηγορίας, ἔχοντες ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁδηγὸν τὸν Πίνακα I, ὅστις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ τρέχοντος τούτου ἔτους 1956, β) Εἰς τὰς Ἱεράς Μονὰς καὶ τοὺς Μοναχοὺς, ἔχοντες ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁδηγὸν τὸν Πίνακα II, ἐν τῷ ὡς ἄνω «Ἐκκλησιαστικῷ Ἡμερολόγιῳ», γ) Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων καὶ τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, συνωδᾷ τῷ Πίνακι III τῷ δημοσιευθέντι εἰς τὸ εἰρημένον «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον», καὶ δ) Εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, συμφώνως πρὸς τὸν Πίνακα IV, κατὰ τὰ ἄνωτέρω.

† Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
 † Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
 † Ὁ Σερρών καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
 † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
 † Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Δημήτριος
 † Ὁ Ἄρτης Σεραφεῖμ
 † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Δαμασκηνὸς
 † Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὀρους καὶ Ἀρδαμερίου Κυπριανὸς
 † Ὁ Κεφαλληνίας Ἱερόθεος
 † Ὁ Λήμνου Διονύσιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
 (Τ. Σ.) Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀγίοις Θεοδώροις ἱ. ναοῦ «Εὐαγγελισμὸς Θεοτόκου», ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 4ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Γαλατᾷ ἱ. ναοῦ Ἀγίας Τριάδος, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω ἱ. ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 7ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος.

Ἱερά Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α. Ν. 2200/1940, «περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποιοιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Διαταγμάτων καὶ προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἐνοριῶν: Δαμάστας, Δοξαροῦ, Ἀγίου Μάμαντος, Θεοδώρας, Πανόρμου καὶ Μυριοκεφάλων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κάλυψιν μιᾶς τῶν ὡς ἄνω ὀργανικῶν θέσεων, ὅπως ὑποβάλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους Ἐφημερίους τῶν ὡς ἄνω θέσεων.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Ἀθανάσιος.

Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40, «περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἀγίας Παρασκευῆς ἐν Ἀγίᾳ Παρασκευῇ καὶ 2) Γεν. Θεοτόκου ἐν Ἐλευθερίῳ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 24ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Λαρίσης Δημήτριος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 παρ. 2, 3 καὶ 4 τοῦ Νόμου 2200/40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἱερῷ Ἐνοριακοῦ ναοῦ τῆς Φανερωμένης, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευοῦσης ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1956

† Ὁ Λαρίσης Δημήτριος.

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀναλήψεως τ.Δ. Παμίσου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σημερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 31ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος.

Ἱερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ κενὴ θέσις τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ «Ἁγίων Ταξιαρχῶν» Μεσοχωρίου Κλειτοῦ Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1956

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστόφορος.

Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ ἐν Καλλιανοῖς ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίων Ταξιαρχῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Κύμῃ τῇ 2ῃ Αὐγούστου 1956

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Ἀνανίας.

Ἱερά Μητρόπολις Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἱερῶν ναῶν: 1. Ἁγίου Γεωργίου Ν. Ζιχνῆς καὶ 2. Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκοπιᾶς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200/40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἄνω Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά των προσόντων των ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων τῶν προειρημένων Ἐνοριῶν.

Ἐν Κ. Νευροκοπίῳ τῇ 2ῃ Αὐγούστου 1956

† Ὁ Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν Ἀγαθάγγελος.

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 παρ. 2, ἐδ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40, «περὶ ἱ. ν. καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικίῳ τῇ 6ῃ Αὐγούστου 1956

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Τελευταῖαι ἡμέραι εἰδήσεων διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» εἶναι ἡ 10ῃ καὶ ἡ 25ῃ ἐκάστου μηνός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Ἄσπιλος, ἀμόλυπτος... Θεόνυμφος, Δέσπονζ.

Φ. Κάντογλου, Αἱ εἰκόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Κοιμήσεως Αὐτῆς.

† Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας Ἀθηναγόρου, Τὸ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσμα.

Παρατηρήσεων Σιήλη: Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει.— Τὰ χειμαζόμενα Πατριαρχεῖα.— Νὰ μὴ ἀγνοοῦν τὴν μάνδραν.— Ἡ «Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου».— Εἰδοποιούμεν καὶ πάλιν.— Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Τσίτσεστερ.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ Συνόδου.

Προκηρύξεις.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνευδοιάστως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διὰ πᾶν ζήτημα πού σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύηται εἰς τὸν «Ἐφημέριον».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησίας», «Ἐφημερίου» καὶ «Θεολογίας», ὅπως συνδρομὰς ἢ ἄλλα ἐμβάσματά των ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς μόνον ἐπ' ὄνοματι τῆς Διαχειρίσεως τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.